

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

20. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

20. KVĚTNA 2001

Z obsahu:

Všechna díla Páně, velebte Pána

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
2. 5. 2001
- strana 2 -

Papežství před dvěma sty lety

Pius VII. (1800-1823)
- strana 4 -

Slavnost Nanebevstoupení Páně

Alfons Benning
- strana 5 -

Statečnost v protivenstvích

François Marie
- strana 6 -

Návrat pohanství

William Park
- strana 8 -

Hlásejte ze střeš

Poselství Jana Pavla II.
k 35. dni sdělovacích
prostředků
- strana 10 -

Život svatého Františka (2)

Četba na pokračování
- strana 11 -

Odkaz sv. Jana Nepomuckého

Homilie Mons. Jana
Graubnera ve
Würzburgu 12. 5. 2001
- strana 14 -

*Panna Maria, Pomocnice křesťanů,
turínská bazilika – k článku na str. 4*

Všechna díla Páně, velebte Pána (Dn 3,57)

Kosmický dech prostupuje toto kantikum z knihy Daniel, které liturgie zařazuje do ranních chval v neděli prvního a třetího týdne. A opravdu, tato úžasná vypočítavající modlitba se velmi dobře hodí na Dies Domini, Den Páně, který nás vede k tomu, abychom ve zmrtvýchvstalém Kristu rozjímali o vrcholu Božího plánu s kosmem a s dějinami. V něm totiž, který je alfa i omega, počátek i konec dějin (srov. Zj 22,13), nabývá samotné stvoření svůj smysl, neboť, jak připomíná Jan v prologu k evangeliu, *všechno povstalo skrze něho* (Jan 1,3). V Kristově zmrtvýchvstání vrcholí dějiny spásy, neboť otevírají příběh lidstva pro dar Ducha a pro synovskou adopci v očekávání návratu božského Ženicha, který odevzdá svět Otci (srov. 1 Kor 15,24).

Slavné defilé stvoření

V tomto vypočítavajícím úryvku jsou všechny věci jakoby povolány na přehlídku. Zrak se upírá na slunce, měsíc, hvězdy; spočine na nesmírnosti vod,

pozvedá se k horám, zastaví se u rozličných atmosférických situací; přechází od horka k chladu, od světla k temnotám; uvažuje o světě nerostů i o vegetaci, zdrží se u různých živočišných druhů. A pak následuje všeobecná výzva: volá k odpovědnosti Boží anděly, dospěje ke *všem lidským synům*, ale zvláštním způsobem akklamuje Boží lid, Izraele, jeho kněze, spravedlivé. Je to ne-

smírný chór, symfonie, ve které rozličné hlasy pozvedají svůj zpěv k Bohu, Stvořiteli vesmíru a Pánu dějin. Když jej recitujeme ve světle křesťanského zjevení, **obrací se k trojjedinému Bohu**, jak nás vyzývá liturgie, abychom tak učinili a připojili ke kantiku trinitární formulí: *Velebme Otce, i Syna i Ducha svatého*.

Věrnost za věrnost

V kantiku se v jistém smyslu rozjímá o univerzální náboženské duši, která sleduje ve světě Boží stopy a pozvedá se k rozjímání o Stvořiteli. Ale v kontextu knihy Daniel se hymnus představuje jako díkůvzdání tří izraelských mládenců, Ananiáše, Azariáše a Mizaela, kteří byli odsouzeni k upálení v ohnivě peci za to, že odmítli poklonit se zlaté Nabuchodonozorově soše, ale byli zázračně uchráněni před plameny. Základem této příhody jsou ony **zvláštní dějiny spásy**, ve kterých si Bůh vybírá Izrael jako svůj lid a uzavře s ním smlouvu. Právě na základě této smlouvy chtějí tři mládenci zůstat věrni i za cenu, že **půjdou vstříc mu-**

čednictví v rozpálené peci. Jejich věrnost se setká s věrností Boha, který posílá anděla, aby od nich plameny oddálil (srov. Dn 3,49).

Velikonoční chvalozpěv

Tímto způsobem se kantikum řadí k chvalozpěvům za přestálá nebezpečí, jaké obsahuje Starý zákon. Mezi ně patří slavný vítězný zpěv uvedený v 15. kapi-

tole knihy Exodus, v němž staří Židé vyjadřují svou vděčnost k Pánu za onu noc, ve které by byli nevyhnutelně dostiženi faraónovým vojskem, kdyby jim Hospodin nebyl otevřel cestu vodami a nesvrhl *koně i s jezdci do moře* (Ex 15,1).

Ne náhodou nám dává liturgie každý rok o slavné velikonoční vigílii opakovat hymnus, který Izraelité zpívali v Exodu. Ona cesta, která byla pro ně slavně otevřena, ohlašovala prorocky novou cestu, kterou zmrtvýchvstalý Kristus otevřel pro lidstvo ve svaté noci svého zmrtvýchvstání. Náš symbolický průchod křestními vodami nám dovoluje, abychom znovu prožívali obdobnou zkušenost přechodu od smrti k životu díky vítězství nad smrtí, které Ježíš vydobyl k prospěchu nás všech.

Když opakujeme v nedělní liturgii chval kantikum izraelských mládenců, chceme se jako učedníci Kristovi vrhnout do stejných **vln vděčnosti za velká díla**, která Bůh vykonal ať už ve stvoření, nebo – a to především – ve velikonočním tajemství.

Památka Zmrtvýchvstání

Křesťan totiž odhaluje vztah mezi osvobozením tří chlapců, o kterých se hovoří v kantiku, a mezi Ježíšovým zmrtvýchvstáním. V něm vidí Skutky apoštolů vyslyšení modlitby věřícího, který jako Žalmista zpívá s důvěrou: *Nevydáš mě podsvětí na pospas, nedovolíš, aby tvůj Svatý podlehl porušení* (Sk 2,27; Ž 15,10).

Sbližení tohoto kantika se zmrtvýchvstáním má velkou tradici. Jsou zde prastará svědectví o přítomnosti tohoto hymnu v modlitbě dne Páně, každodenní Passé křesťanů. Římské katakomby uchovávají ikonografické zbytky, které znázorňují tři mládence, jak se modlí bez úhony mezi plameny a vydávají tak svědectví o **účinnosti modlitby a spolehlivosti Hospodinova zásahu**.

18. května slavil
Svatý otec Jan Pavel II.
své jedenaosmdesáté
narozenniny.

Chvála Stvořitele a Otce

Požehnaný jsi, Hospodine, na nebeské klenbě, velebený a plný slávy na věky (Dn 3,56). Když křesťan zpívá o nedělním ránu tento hymnus, cítí vděčnost nejen za **dar stvoření**, ale také za to, že jako adresát Boží otcovské starostlivosti byl v Kristu pozdvižen k **synovské důstojnosti**.

Je to ona otcovská starostlivost, která dovoluje dívat se novým pohledem na samo stvoření a dává zakusit jeho krásu, ve které se jako v jemném zlatnickém díle projevuje Boží láska. S těmito pocity rozjímá František z Assisi o stvoření a pozvedal svou chválu Bohu, poslednímu zdroji veškeré krásy. Je nasnadě si představit, že tento povznášející biblický text mu tanul na mysli, když v San Damiano po tom, co se dotkl vrcholů tělesného i duševního utrpení, složil »Píseň o bratru slunci« (srov. Františkánské prameny, 263).

L'Osservatore Romano
3. 5. 2001
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Pánovo slovo

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Slovo, které slyšíte, není moje

Velká řeč na rozloučenou, kterou Ježíš pronáší ve Večeřadle, je jeho svatou závětí, ke které je třeba se stále vracet a uctivě rozjímat o každém jeho slovu. Pros Ducha svatého, aby pomohl tvé snaze o ztišení a usebranost, a obrať se k Pánu celým svým srdcem.

Ježíš se loučí se svými přáteli, ale svým slovem zůstane s námi. Možná by se ti líbilo, kdybys mohl každé jeho slovo slyšet přímo z jeho úst. Mesiáš se však vrací ke svému Otci. Odchází i v tvém zájmu, *aby ti připravil místo*⁽¹⁾, a to je pro něho tak velikou radostí, že za to zaplatí i tu nejvyšší cenu. Jestliže jej opravdu miluješ, musíš vědět, že milovat někoho znamená přát především jemu to nejvyšší štěstí a radovat se z něho spolu s ním. A největší Ježíšovou radostí je naplnit Otcovu vůli a vrátit se k němu jako náš předchůdce⁽²⁾, i když jeho cesta povede nejdříve údolím pokoření, trýzně a smrti. Ale i když bude Pán u Otce, budeš mít záruku, že je připraven stůl jeho slova. Na to, abychom je skutečně přijali a také mu správně porozuměli, nám posílá *jiného Utěšitele a Přímluvce, který nás naučí všemu a připomene nám všechno*.

Z toho můžeš poznat, jak velice Pánu záleží na tom, abys jeho slovo vždy pozorně přijímal a věrně zachovával do všech důsledků. To, co Ježíš s takovou láskou zjevuje, je mnohem víc než pouhé sdělení pro ukojení zvědavosti, podnět nebo inspirace, která by měla podnítit tvé vlastní nápady. Je to jediný, a tedy závazný způsob, jak máš Pánu osvědčovat opravdovost své lásky, aby Otec mohl najít v tobě takové zalíbení, že si přímo u tebe spolu se svým Synem *učiní příbytek*. Jenom Ježíšovo slovo nám oznamuje plnou pravdu o Otci i o tom, jak si máme počínat, abychom jej náležitě oslavovali.

Uvaž dobře, s jakou pokorou a pozornou úctou musí jeho slovo přijímat a uchovávat člověk, tak slabý, náladový a tak snadno k omylu a sebelásce náchylný tvor, když ani Boží Syn nic nemluví sám od sebe. To slovo, které hlásá, není jeho, oznamuje věrně a poslušně jen to, co přijal od Otce, který jej poslal. Jsou to *slova věčného života*⁽³⁾, zcela nezasloužený, ale tím více závazný a nedotknutelný, nenahraditelný dar, kterým tě Pán řadí mezi své vyvolené, *syti tě jadrou pšenici. Tak nejednal s žádným národem, nezjevil jim svá přikázání*⁽⁴⁾. Jak bys tedy mohl z toho cokoliv zpochybňovat podle svého, dovolit si rozhodovat, zda to či ono z Pánova odkazu je pro tebe v době tak velkého pokroku ještě přiměřené a aktuální! Takové nápady a názory, ať jsou jakkoliv časté a hojné,

nejsou ani v nejmenším důvodem k tomu, že máme právo upravit si Pánovo slovo, nýbrž jen dokazují, jak daleko jsme se ve své vlažnosti, domýšlivosti a pohodlnosti, ve svém zbabělém přizpůsobování světu vzdálili od toho, co je skutečná vůle nebeského Otce. Kdyby Boží pravda byla podrobena názoru většiny, Bůh by se sotva dostal ke slovu.

Když tě tedy zaplaví pochybnosti, nespolehéj na většinu, neraď se se světem, ba ani s těmi, kteří se pokládají za moudré, ale ve skutečnosti jen svými sebevědomými řečmi znepokojují a pletou, ačkoliv *nedostali žádné pověření*. Boží slovo nám není svěřeno, abychom s ním sami nakládali podle své libovůle.

Budeš-li jeho slovo zachovávat, Pán ti zaručuje, že k daru jeho slova se poji také dar pravého pokoje: *Ne jako svět dává, já vám dávám*. To není pokoj bezstarostného pohodlí a oportunistu, který se vyhýbá těžkostem a zápasům, to je pokoj láskyplné důvěry a důvěryplné lásky, pokoj jistoty a spolehlivosti, kterou dává věčná Boží pravda. Je to pokoj, který prověří sám Pán: bude vládnout v jeho srdci i uprostřed nejtěžších muk a bolestného umírání. Jeho pokoj spočívá na jistotě a spolehlivosti konečného nejvyššího cíle, jak jej určila a jak jej přes všechna protivenství bezpečně zajišťuje Otcova nejsvětější vůle. *Neboť Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci*.⁽⁵⁾

Pánův pokoj je vzácný dar, v němž se věrně snoubí pravda a láska. Kdo se nedrží pravdy, slovo nezachovává, nemá v sobě ani lásku. Hledat pokoj v sebeprosazování a v sebeuspokojování, jak to dělá svět, to je způsob, který nevede k pokoji, nýbrž zasévá rozdělení. Také svévolné výklady, za kterými se ve skutečnosti skrývají sobecké zájmy, plodí jen různice a rozkoly. Vidíš na příkladu antiošské církevní obce, co mohou způsobit samozvaní hlasatelé, kteří si Pánovo poselství vykládají po svém. Co si pak počít, aby neutrpěla jednota? Všimni si rozhodnosti, s jakou první biskupové vystupují proti těm, kteří druhé *popletli svými řečmi*. Ukazují, že pravdu Ježíšova slova není možno obětovat na oltář jednoty a pokoje. To není cesta lásky. Příklad apoštolů naopak ukazuje, že v zájmu pokoje a jednoty někdy nezbude, než se ve světle Ducha svatého i *úporně přít* s těmi, kdo jsou tak troufalí a svými smyšlenkami druhé *pletou a znepokojují*. Pros Ducha Utěšitele, abys zůstal vždy pokorným posluchačem a služebníkem Slova: *Chraň svého služebníka před zrupností, ať mě neovládne. Kéž se ti líbí slova mých úst a smýšlení mého srdce!*⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Jan 14,2; ⁽²⁾ srov. Žid 6,20; ⁽³⁾ Jan 6,68;

⁽⁴⁾ Ž 147,14.20; ⁽⁵⁾ Ž 19,9; ⁽⁶⁾ tamt. 14.15

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 15,1-2.22-29

Někteří lidé přišli z Judska (do Antiochie) a poučovali bratry: „Nedáte-li se podle mojžišského zvyku obřezat, nemůžete dojít spásy.“ Pavel a Barnabáš se však s nimi dostali do hádky a úporně se s nimi o to přeli. Bylo proto rozhodnuto, aby se kvůli této sporné otázce Pavel, Barnabáš a někteří z nich odebrali k apoštolům a starším do Jeruzaléma.

Tehdy se apoštolové a starší spolu s celou církevní obcí rozhodli, že ze svého středu vyberou několik mužů a pošlou je s Pavlem a Barnabášem do Antiochie, totiž Judu, kterému říkali Barnabáš, a Silu – vedoucí muže mezi bratry. A po nich poslali toto psaní:

„Apoštolové a starší posílají bratrský pozdrav bratrům v Antiochii, Sýrii a Kilíkii, obráceným z pohanství. Dověděli jsme se, že vás někteří lidé z našeho středu znepokojili a popletli svými řečmi, ačkoli k tomu nedostali od nás žádné pověření. My jsme se tedy nyní jednomyslně rozhodli, že vybereme některé muže a pošleme je k vám zároveň s naším drahým Barnabášem a Pavlem, lidmi, kteří nasadili svůj život pro našeho Pána Ježíše Krista. A tak jsme vypravili Judu a Silu, aby vám to vyložili ještě ústně.

Rozhodl totiž Duch svatý i my, že vám nemá být ukládáno žádné další břemeno kromě těchto nutných věcí: vyvarovat se toho, co bylo obětováno modlám, krve, masa z udušených zvířat a smilstva. Budete-li se těchto věcí chránit, jednáte správně. Buďte zdraví.“

2. čtení – Zj 21,10-14.22-23

Anděl mě přenesl v duchu na velikou a vysokou horu a ukázal mi Sváté město, Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha a září Boží vznešeností. Jiskřilo jako nejvzácnější kámen, jako křišťálově průhledný jaspis. Mělo silné a vysoké hradby s dvanácti branami, na nich dvanáct andělů a jména nadepsaná na nich jsou jména dvanácti izraelských kmenů. Tři brány ležely k východu, tři brány k severu, tři brány k jihu

Pokračování na str. 9

Papežství před dvěma sty lety

Pius VII. (1800-1823)

Luigi Barnaba Chiaramonti, nejmladší z šesti dětí hraběte Scipiona a markýzy Giovanni Ghiniové, se narodil 14. srpna 1742 v Ceseně. V roce 1765 byl vysvěcen na kněze, 3. prosince 1782 na biskupa v Imole a 1785 se stal kardinálem.

Papež Pius VI., jeho předchůdce, zemřel jako zajatec 1799 ve francouzské Valence. Ani novému papeži nedávala povolení společnost žádnou šanci. Papežství bylo odsouzeno k vymření, nehodilo se do nového porevolučního světa, jak se mocipáni vyjadřovali. Nepřátelé Církve mu dali přezdívku »Pius Poslední«. Že však papež a Církev přežili nejen podle Ježíšova příslibení (srov. Mt 16,16), a po Napoleonově pádu dokonce vykročili vstříc novému triumfu, připisují katolíci působení a ochraně Matky Boží, která ze své svatyně v Savoně, kam se papež třikrát odebral a kde nakonec slavnostně korunoval její obraz 10. května 1815, řídila osudy dějin.

Svatyně Matky Milosrdenství u Savony děkuje za svůj vznik dvojím zjevení Matky Boží, 18. března a 8. dubna 1536. Jistý sedlák jménem Antonio Botta byl jednoho rána překvapen zjevením Panny Marie, když překračoval cestou na svou vinici potok. Stál pojednou tváří v tvář nadzemské postavě, která vystupovala z jasného světla. Představila se jako Matka Milosrdenství. Žádala modlitby a pokání, aby byly odvráceny zasloužené tresty. »Nikoliv spravedlnost, ale milosrdenství,« zvolala třikrát.

Antonio Botta pochopil, co tím mínila. Zesvětštlá církev, neřestné životy biskupů a renesančních papežů si žádaly Boží trest. Kdo mohl zadostiučinit Boží spravedlnosti, kdo mohl zadržet trestající meč? Ve vzdáleném Německu již Martin Luther otrásl základy papežské

církvě, v nedalekém Švýcarsku šířili úspěšně své bludy Kalvin a Zwingli. Že se neblahé učení nerozšířilo i mezi obyvateli severní Itálie, bylo proto, jak se zdá, že přišla na zem Matka Milosrdenství u Savony. Kde se lid obrátí k Matce Boží, jak se to stalo v severní Itálii, tam nemá bludné učení vůbec místo. Horní Itálie zůstala katolická.

A později měla získat Maria další velké vítězství pro církev, které rovněž vycházelo ze Savony. Toto vítězství bylo spojeno se jménem Pia VII. Nové probuzení, zmrtvýchvstání křesťanství, nová perioda v životě církve po revoluci a napoleonském zmatku; i zde měla Maria ve hře svou ruku. Znovu se ukázalo, že Církev je vybudována na skále a brány pekla jí nepřemohou.

Po zvolení papežem podařilo se Piu VII., i když za mnoha obětí a ústupků, opět obnovit církev ve Francii. Odebral se r. 1804 sám do Paříže, aby Napoleona korunoval na císaře. Přátelství s francouzským císařem však nemělo dlouhého trvání. Napoleon dal Pia VII. v roce 1809 zajmout a odvést do Savony, kde musel pobývat tři roky zcela odloučený od světa. Papež slyšel o nedaleké svatyni Matky Milosrdenství asi 6 km severně od Savony v obci San Bernardo a žádal o povolení, aby zde mohl alespoň jednou slavit mši svatou. Jeho přání bylo vyhověno a papež mohl na místě posvěceném Mariinou přítomností svěřit celou Církev ochraně Matky Boží.

Dříve než vytáhl Napoleon se svým násilnickým vojskem do Ruska, dal přemístit svého zajatce ze Savony do Fontainebleau u Paříže. Po své zničující porážce na východě poručil, aby papeže vrátili do Savony. V předvečer svátku »Matky Milosrdenství« obdržel papež zprávu o svém propuštění. Tak mohl právě 18. března na její svátek

Pius VII.

slavit opět mši svatou na poděkování v mariánské svatyni.

Ještě potřetí zavolala Prozřetelnost papeže do této mariánské svatyně. Napoleon opustil místo svého zajetí na ostrově Elba a pokoušel se stát se znovu pánem Evropy. Řím a Církevní stát byly ohroženy, papež včas uprchl do Janova. Tady jej zastihla prosba města Savony, aby přišel ještě jednou a slavnostně korunoval milostný obraz Panny Marie. To se stalo 10. května 1815. Několik italských knížat, mnoho kardinálů a biskupů a kněží i velké zástupy věřících přibýly na místo.

Jako vítězové vyšli církev a papež ze všech zmatků. »Pius Poslední« získal na Vídeňském kongresu zpět všechna dřívější práva a plné moci. Na památku šťastně přestálé doby utrpení rozšířil papež svátek »Bolesti Panny Marie« na celou církev.

Na její svátek 15. srpna 1814 mimo to papež nařídil, aby diecéze Řím na památku jeho triumfálního návratu slavila napříště den 24. května jako svátek Panny Marie Pomocnice křesťanů. Mnoho dalších diecézí převzalo později tento mariánský svátek s titulem Pomocnice křesťanů. Sv. Jan Bosco, který všechna svá díla svěřil pod ochranu »Pomocnice křesťanů«, udělal pro rozšíření tohoto titulu a svátku obzvláště mnoho. (Don Bosco se narodil 70 km severně od Savony tři měsíce po korunovaci milostného obrazu Piem VII.)

Pius VII. nejen podporoval úctu k bolestné Matce Boží, nejen ji učinil známou jako Pomocnici křesťanů. Viděl v ní také Vítězkyni a Královnou. Mimo milostný obraz v Savoně koru-

noval mnoho dalších milostných obrazů. Začal již několik dní po své volbě papežem. Cestou z Benátek do Říma korunoval 30. června 1800 v katedrále ve Spoletu poprvé jako papež milostný obraz. Při návratu ze Savony do Říma korunoval hned několik obrazů: v jeho rodném městě Cesena se uskutečnila korunovace Madony del Monte, která zde byla uctívána od dob jeho dětství. Následovala korunovace Madony della Pietà v Rimini, pak Madony Věšch svatých v Anconě, 1816 v Galero a ve stejném roce obraz Panny Marie na hoře Karmel.

Ale již při návratu z korunovace v Paříži vzdal poctu slavné mariánské svatyni v Lyonu. Také Panna Maria ve Fourvièr získala díky jemu opět lásku Francouzů. Svatý farář Arský a jiní světci zakusili zde znovu přítomnost Panny Marie.

Pius VII. velmi podporoval májové pobožnosti.

Když staříčkový papež 20. srpna 1823 zavřel navždy oči, bylo trvání církve a papežství opět zajištěno. Osvědčily se v bouřích oné doby opět jako pevné skály, a to díky ochraně Panny Marie.

Po Piu VII., kterého nazývali »Poslední«, následoval Lev XII. (1823-1829) a další papežové až do dnešní doby a pro ně pro všechny měla Matka Ježíšova bdělé oko, protože Církev, dílo jejího Syna, jí nemůže být lhostejná.

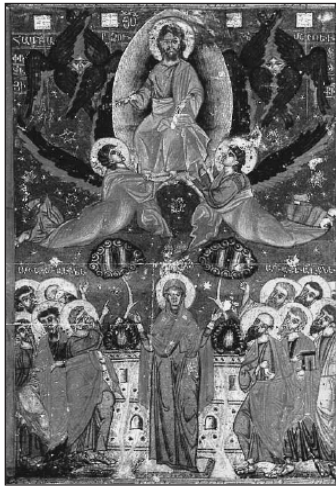
Papežové minulého 20. století se cítili posílnění a povzbuzení zjeveními a poselstvími Růžencové královny z Fatimy. Nepřijal Evžen Pacelli, pozdější papež Pius XII., biskupské svěcení právě 13. května 1917, v den zjevení nebeské Královny ve Fatimě? Řekla, že Svatý otec zasvětil Rusko jejímu Neposkvrněnému Srdci a že bude mnoho trpět.

Když 13. května 1981 padly výstřely na náměstí Svatého Petra, kde »jedna ruka kulku vypálila a druhá řídila její směr«, zachránila Maria papežův život. Kulka, která měla zničit život

Slavnost Nanebevstoupení Páně

Skutky apoštolské přinásejí působivou zprávu o nanebevstoupení Ježíše Krista. Hovoří se zde především o **posledních příkazech** jedenácti apoštolům: Zůstaňte v Jeruzalémě, dokud nepřijmete Ducha svatého. Pak se staňte mými svědky až do končin země. Jděte ke všem národům, učíte z nich mé učedníky a pokřtíte je. Tak zní Ježíšovo poselství.

Bezprostředně po slovech na rozloučenou byl před jejich zraky *vyzdvížen* a zmizel z jejich dohledu. S úžasem se dívali na Ježíšův návrat do nebe. Byli

Arménská ikona nanebevstoupení

tak uchvázeni touto událostí, že dvou postav v bílém oděvu si všimli teprve tehdy, když k nim začaly hovořit. Potvrdily jim zázračnou událost, jak se to často v bibli stává, a předaly apoštolům

Ježíšovo poselství: Ježíš vystoupil na nebe, odkud se opět vrátí. Andělé kárají apoštoly: Nyní se od nich neočekává, že budou **toužebně hledět** na nebe, nýbrž že **splní Ježíšovo poslání** ve světě. Jejich úkol spočívá v **předávání radostné zvěsti, ve svědectvích** pro Zmrtvýchvstalého a v **obrácení světa**. Za vším, co v tomto svém poslání budou hlásat a konat, stojí ON sám, jenž nyní sedí po Otcově pravici.

Rané křesťanské obce, tedy prvotní křesťané, se při uskutečňování poslání, které obdrželi od Ježíše, ocitli ve více než obtížné situaci. Kdo se přihlásil ke Kristu, byl předmětem pronásledování, pohrdání a nejednou byl ohrožen na životě. Ale místo aby se uzavřeli do **ghetta**, táhlo to první křesťany, kteří stále zůstávali malou menšinou ve společnosti, ve které žili a jejíž mravy byly v mnohem podobné dnešním, na tržiště a náměstí. Tam hlásali uprostřed víru doby **nezkrácené evangelium**. Výsledek jejich úsilí je obecně známý.

A dnes? Pokud by se měly vyplnit demoskopické prognózy a výzkumy veřejného mínění, mělo by se křesťanství uprostřed 21. století stát bezvýznamnou menšinou. Každý rok probíhají průzkumy, které mluví o odkřesťanštění národa, jak říká filozof Rohmroser.

Jaká je odpověď křesťanů na tento vývoj?

Strach před hrozící bezvýznamností svádí mnohé k tomu, že evangelium zkracují a zamlčují to, co se jim zdá obtížné a překážející. Jiní doporučují, aby církev nebyla v problematických otázkách tak důsledná, aby dělala více ústupků, pokud chce přežít. Jinými slovy:

Prizpůsobte se, zní hlavní deviza. Takové a podobné návrhy nejsou vždy důsledkem zbabělosti. Jsou obavy, z nichž takové postoje pramení, skutečně oprávněné?

Situace se proti středověku změnila v tom, že v této době není církev jediná, kdo nabízí náboženství, ale je jednou z mnoha. Aby mohla obstát proti mase šarlatánů, musí církev svůj profil vzhledem k lidem a ke své věrohodnosti nikoliv rozmažávat, nýbrž *pregnantěji* a ostřeji vymezit.

Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života (Jan 6,68), vyznal Petr jednou v situaci, kdy mnoha učedníkům se Ježíšovo nezkrácené poselství jevílo jako nesnesitelné. Nikdo nesmí cestu církve do budoucnosti dláždit falešnými kompromisy. Musí i nadále chránit nekompromisně rodící se život, chránit postižené, nemocné a staré lidi před opatřeními zkracujícími život, kterým se eufemicky říká eutanazie. Musí hájit nerozlučitelnost manželství a odmítat nečistotu a nevěrnost. Protože posláním církve je hlásat **nezkrácené evangelium**.

Mladá církev si byla vědoma, že vlastními silami nic nezmuže. Proto si po nanebevstoupení Páně shromážděna kolem Panny Marie intenzivně vyprošovala dary Ducha svatého. On ji učinil způsobivou k svědectví pravdy a posiloval ji při hlásání evangelia všem národům. Kéž jí i dnes daruje tuto tak potřebnou sílu!

Jdu, abych vám připravil místo

Kristovo nanebevstoupení je dovršením pozemského života Boho-člověka. Doprovázen dušemi spravedlivých, kteří čekali v předpekli, vstupuje Ježíš jako Král do své slávy. Místo trnové koruny je korunován slávou. Kříž se mu stává znamením nejvyšší pocty. Jeho rány září jako slunce. Tak sedí na nejvyšším trůně a má neomezenou vládu. Odtud se projevuje jako plný soucitu s našimi slabostmi a jako nejvyšší Velekněz ustavičně svými ranami získává lidstvu Otcovo milosrdenství.

Nebe je místem našeho určení, kde je život bez smrti, sláva bez zášti, bohatství beze ztrát, panování bez námahy, vlastnění bez obav, poklad bez ohrožení, blaženost bez hranic. Ale to všechno je nepodstatné. To, co dělá nebe nebem, je ustavičné patření na Boha. Stojíme někdy uchvázeni krásou pozemských věcí. Tam však budeme patřit na Nekrásnějšího tváří v tvář. Kdo to může pochopit? Věru stojí to za námahu, abychom usilovali o nebe.

* * *

Nanebevstoupení zůstává úzce spojeno se sestoupením z nebe, které se uskutečnilo vtělením. Pouze ten, který „vyšel od Otce“, se může k Otci navrátit: Kristus. „Nikdo nevstoupil do nebe, kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka.“ (Jan 3,13) Lidstvo ponechané svým přirozeným silám nemá přístup do „Otcova domu“ (Jan 14,2), do Božího života a jeho blaženosti. Jedině Kristus mohl otevřít člověku tento přístup, aby nám dal naději, že i my, jeho údy, budeme spojeni v téže slávě tam, kam nás předešel on, jako naše Hlava a jako Prvorozený.

(KKC 661)

PAPEŽSTVÍ PŘED DVĚMA STY LETY - pokračování ze str. 4

Svatého otce, byla zapravena do korunky, která zdobí sochu Panny Marie ve Fatimě: je to znamení, že Maria je silnější než síly zla a že zvítězí.

Aby církev přestála i všechna nebezpečí 21. století, obnovil Jan Pavel II. 8. října za přítomnosti 1 500 biskupů zasvěcení světa Neposkrvněnému Srdci Panny Marie. Bůh neopustí svou Církev ani v 21. století. Papežové budou dále stát v jejím čele, dokud Pán opět nepřijde ve slávě. Teprve pak složí »poslední« papež svůj úřad.

Maria, Matka Církve, vykonává dále svůj mateřský ochranný úřad ne jinak než za pontifikátu Pia VII.

Maria však stále očekává a požaduje také naši spolupráci; ve všech stoletích vyzývala k modlitbě a pokání, k obrácení srdce a změně života. Tak tomu bylo v Savoně, tak tomu bylo i ve Fatimě. V tomto smyslu se nebe vůbec nemění. Uposlechnou křesťané její výzvu?

Maria heute 1/2001
Překlad -lš-

sks 22/2000
Překlad -lš-

Statečnost v protivenstvích

Bůh nikdy neopouští své děti. Často dopouští pokušení a kříže, abychom na jejich překonávání rostli. Když duše přemůže pokušení, roste její láska k Bohu, rozmnoží se radost i zásluha za věrnost Kristu.

Bible hovoří o pokušení jako o zkoušce od Boha, přičemž člověk není nikdy zkoušen nad své síly.

Na jednání Abraháma, který byl připraven obětovat svého vlastního syna, Hospodin odpověděl: *»Nyní vím, že se bojíš Boha; neodepřel jsi mi svého vlastního syna... Protože jsi to učinil, jistě ti požehnám a tvé potomstvo rozmnožím jako nebeské hvězdy a jako písek na mořském břehu. Tvé potomstvo obdrží bránu svých nepřátel.«* (Gen 12,17)

Kniha Job popisuje zkoušky tohoto bohobojného muže, který však stojí věrně v Boží pravdomlupnosti a je si vědom své nevinu v očích Hospodinových. V udivující pokoře volá Job zbavený svého majetku i svých dětí: *»Hospodin dal, Hospodin vzal. Buď jméno Páně pochváleno.«* (Job 1,21) Po svém zbloudění dává Job Bohu tuto odpověď jako úkon pokory: *»Znal jsem tě jenom z doslechu; nyní však tě spatřilo mé oko. Proto odvolávám a znovu nabírám dech v prachu a popelu.«*

Překonané pokušení činí člověka větším a pozvedá ho k účtě k Bohu, který je ve svých věrných dětech vítězem nad zlem.

A. DŮVODY K ÚPLNÉ DŮVĚŘE V ČASE POKUŠENÍ

Pokušení má zdůraznit naši **důvěru v Boha** a současně **nedůvěru k nám samotným**, abychom mohli mít jistotu, že mu nepodlehne. Sv. Antonín Veliký, který žil jako poustevník, ptal se Pána po svém vítězství nad ďábly, kteří ho poseli ranami, kde byl a proč nepřišel, aby hojil jeho rány. Hlas mu odpověděl: *»Antoníne, byl jsem zde a čekal jsem na konec tvého zápasu, ale když jsem viděl, jak statečně jsi bojoval a jak sis odnesl vítězství, budu ti ustavičně pomáhat*

a budu po celém světě šířit tvou slávu.« (Životopis)

Ježíš byl také v srdci sv. Kateřiny Sienské. Když ji trápil nečistý duch, obdržela následující odpověď: *»Bez mé přítomnosti pronikly by tyto myšlenky do tvé vůle a našla bys v nich zalíbení. Ale protože jsem byl u tebe, nelíbily se tvé duši; proto jsi chtěla tyto představy odhodit daleko od sebe jako nenáviděných nášeptávání, a protože jsi nemohla to, co jsi chtěla, jsi nyní smutná a máš starosti. Já jsem to, kdo to všechno způsobil a kdo bránil celé tvé srdce proti nepřátelům.«* (Život, díl 1. kap. 11)

Pokušení nás má přivést k tomu, abychom **věřili v milost Boha**, který je s námi a pomáhá nám zvítězit nad zlem. Ježíš řekl sv. Růženě z Limy: *»Zvítězila bys, kdybych nebyl v tvém srdci? Jsem stále s tebou a moje milost tě neopouští.«* (Život, kap. 22)

Kvůli pokušením nám Bůh dal **věrného anděla**, který podporuje naši duši v boji s ďáblem. Kristus zdůraznil sv. Markétě Marii: *»Moje dcero, nebuď smutná, protože ti chci dát věrného strážce, který tě všude doprovází, stojí u tebe za všech okolností a nedovolí nepříteli, aby tě porazil.«*

Pán je dobrý a spravedlivý, **zvažuje každou zkoušku**, aby odpovídala silám člověka. Když sestra Mechthilda jednou prosila, aby Bůh odňal tělesná hnutí určité osobě, Ježíš odpověděl: *»Musím s těmi, kteří snadno upadají, zacházet opatrně; dám jim zápasit pouze s dětmi, aby získali cenu a korunu z květů.«* (Kniha 3, kap. 8)

Bůh dává ďáblu jen **omezenou moc** a nad tuto hranici **svazuje jeho zuřivost** proti tvorům. Tak to řekl Ježíš sestře Benigně, když přijala svatě přijímání: *»Neboj se, moje dcero, já ti přijdu na pomoc. Buď si jista, že tomuto*

zlému duchu nebude nikdy dovoleno, aby dosáhl nejhlubší části tvé duše, a to zdvojnásobuje jeho zuřivost. Bude se snažit, aby znepokojil tvou fantazii a způsobil škodu tvému tělu, ale i v tom položím hranice jeho úsilí, stejně

jako při všech protivenstvích, která podnikne, aby u tvorů vyvolal odpor proti tobě, a bude se pokoušet způsobit ti různá trápení, skrze která utrpíš určité křivdy.« (Život, kap. 11)

Člověk může vždy **bojovat a odporovat** pokušením, nebo může s **Boží pomocí** přijmout **potřebné rozhodnutí**. Byla by to proto **lež**, kdybychom tvrdili, že je nemožné dělat to, co Bůh od nás žádá, a že je nemožné bojovat proti zlu. Když se ctihodná Anna od sv. Bartoloměje modlila za jednu ženu, která tvrdila, že nemůže vnitřně přijmout některá tajemství naší víry, řekl jí Ježíš: *»Řekni jí, že je to lež; může věřit, jestliže chce, má k tomu potřebnou svobodu. Pomoc mé milosti je silnější než její nouze.«* (Život, kap. 24)

Pouze láska nám dává přijímat pokušení, i když jsou velmi nepřijemná. Svaté Brigitě řekl Pán: *»Láska si nestěžuje na těžkosti, dokud nedosáhne toho, co žádá. V duchovních věcech je tomu také tak. Proto se mnozí velkodušně zasazují o to, aby*

dosáhli nebe; zmnohonásobují své modlitby a dobré skutky. Ale když si myslí, že už dosáhl vrcholu kontempace, jsou nešťastní, že je obléhá velké množství pokušení a celá armáda trápení. Když už si myslí, že jsou dokonalí, pozorují pojednou, že jsou ve všem nedokonalí, a to není překvapující, protože skrze tato pokušení poznáváme sami sebe jasněji, ona nás zkoušejí a očišťují. Proto se stává, že u těch, kteří byli zpočátku trápeni pokušeními, je později jejich zbožnost silnější. Jiní jsou podrobena drsným pokušením uprostřed cesty a pak na konci. Ti jsou bdělejší, nejsou opovržliví a jednají s větší rozvahou.« (Kniha 5, kap. 6)

B. UŽITEK Z POKUŠENÍ

Viděli jsme, jak velice mohou být pokušení motivem, abychom více věřili, a jsou pro nás výzvou, abychom se více opírali o Boží moc při přemáhání pokušení a vítězství nad zlem. Pokušení je tedy užitečné z více důvodů:

❖ Ukazuje nám prostou ctnost a odvahu člověka: *»Všichni tyraní spolu spojení nemohou oloupit duši o její ctnost,«* říká Bůh sv. Kateřině Sienské, *»naopak, jejich nástrahy ji posilují a dávají jí růst. Ctnost, která dává přednost mé lásce, osvědčuje se ve vztahu k bližním a rozvíjí se tím.«* (Dialogy, kap. 11)

❖ Vyžaduje od člověka **trpělivost**, aby zvítězil nad zlem. Kateřině Racconiggiové, která prosila o milost, aby překonala všechny útoky svých nepřátel, Ježíš odpověděl: *»Trpělivostí všechny přemůžeš.«*

❖ Vzhledem k velkým bojům, které člověk musí podstoupit, aby uchránil svou víru, mohou pokušení vést až k **hrdinství a mučednictví**. Sv. Eustacha krátce po jeho obrácení a křtu se Ježíš zeptal, zda chce již nyní prožít zkoušky, které na něho čekají. Odpověděl: *»Pane, jestliže není možné zmírnit tato souzení, která jsi pro mne určil, prosím tě vroucně, abys je seslal již teď.«*

Dej nám jen sílu, abychom je snesli, a nedopusť, aby nás nepřítel připravil o víru.« Na to mu Ježíš odpověděl: »Bojuj statečně, Eustachu, moje milost je s tebou a bude tvou duši chránit.«

❖ Pokušení duši **upevňuje v pokore**. Když si matka Klementa stěžovala Pánu a prosila ho o pomoc, Ježíš odpověděl: »Co chcete? To není vaše věc. Pro vás je nutné, abyste byli pokoušeni, aby se tak upevnila vaše pokora. V této nouzi mi nejste o nic méně milejší, než když vás těší moje půvaby. Myslete na to, jak jsem snášel těžkosti při mém umučení, a snažte se to, co nyní musíte snést, z úcty k mým těžkostem.« (Díl 3, kap. 15)

❖ Pokušení dělá z duše zapálenější bojovnici, i když se někdy dopustí malých chyb. Pán řekl sv. Brigitě: »Spravedliví a dokonalí mohou propadnout větším ďáblovým zmatkům, protože jako voják, který je v bitvě lehce zraněn, napadá nepřátele s ještě větší silou a je ochoten bojovat, tak je tomu i s mými vyvolenými, kteří se o to horlivěji a odvažněji podrobují námaze a pokore, když je obtěžují ďáblská pokušení, a usilují tak více o to, aby dosáhli korunu slávy.« (Kniha 2, kap. 14)

❖ Člověk, který bojuje proti pokušením, **se očisťuje** od chyb, které nezná. Když sv. Gertruda prosila Pána za jistou osobu, která byla v pokušení, dostala následující odpověď: »Ta pokušení jsem na ni dopustil já sám, aby poznala tuto svou chybu, a protože se marně snaží ji přemoci, byla pokornější. Tím jsou v mých očích očisťeny jiné chyby, kterých si není vědoma.« (Kniha 3. kap 77)

❖ Pokušení pomáhá člověku, aby **lépe poznal sám sebe**. Věčný Otec světil sv. Katerině Sienské: »K dokonalosti dospějete poznáním a nenávisť k sobě samým a poznáním mé dobroty. Nikdy se člověk nepozná tak dokonale jako v okamžiku svých bojů. Poznává se, když se ocitá v bojích, které nemůže zmenšit. Může v nich obstát, jestliže stále zno-

vu odmítá svůj souhlas. Jiného způsobu není. Pak pochopí, že sám není nic, protože kdyby byl něčím sám ze sebe, dokázal by se zbavit těchto pokušení, která jsou proti němu namířena. Tak se pokořuje ve svém sebepoznání a ve světle víry běží vstříc mně, věčnému Bohu, jehož dobrota zachovává jeho vůli ve správnosti a spravedlnosti a umožňuje mu nepodlehout malomyslnosti v těchto četných bojích, které ho sužují.« (Dialogy, kap. 90)

❖ Pokušení, která překonáme, **smírují viny druhých**. Matka Marie Dominika Moessová měla četná pokušení proti čistotě, která trvala již velmi dlouho a způsobovala jí hroznou trápení a strašné úzkosti. Zjevil se jí Pán, aby ji potěšil, a řekl: »Těmito pekelnými boji rostou mimořádně tvé zásluhy a je jimi oslavován Bůh. Obětuj tato těžká trápení mému nebeskému Otci na smír za množství hříchů, jimiž je v tomto směru urážen.« (Kniha 1, kap. 5)

C. JEŽÍŠOVY RADY, JAK PŘEKONÁVAT POKUŠENÍ

Pokušení mají mnoho kladných aspektů. V mnoha ohledech zjevují člověku, jak musí sám sobě nedůvěřovat a mít důvěru v Boha. Překonat pokušení znamená zvítězit nad sebou a nad zlem; umožňuje to lepší sebepoznání. Kristus nám dává ovšem ještě některé otcovské rady, abychom pokušení lépe překonávali a získali z něho plný užitek, který je pro duši potřebný, aniž by mu podlehla.

❖ Ve všech pokušeních vyzývá Pán ty, kteří byli podrobeni zkoušce, **k odvaze**, aby odporovali ďáblovým svodům. Ctihodnému Františku Hoyosovi Pán řekl: »Nedůvěřuj nepříteli a ve všech

zápasech bojuj s velkou odvahou a neznepokojuj se, neboť to je právě to, na co on čeká, aby tě přesvědčil, že jsi už podlehl, a aby tě přivedl k zoufalství.«

❖ Slabá duše se **posiluje modlitbou**. Pán řekl sv. Mechthildě: »Znám nepřítele, jehož úkolem je vyrvat z lidského srdce pravdu. Když jej nezaháníme, vkládá se souhlasem svobodné vůle do lidského srdce falešné pravdy a vede je, aby říkalo: „To už patří k mé bytosti, že jsem hněvivá nebo slabá.“ Ale takovými důvody se nemůžeš před Bohem čestně ospravedlňovat, protože se máš s přispěním milosti stát mírnou a pokornou. Ty říkáš: „Nemám milost.“ Nuže, jestliže nemáš milost, máš volat o milost k Bohu v pokorných slzách a ve vytrvalé modlitbě a svatém naléhání, a červ hněvu zemře.« (Kniha 7, kap. 3)

❖ Pokušení **nesmí způsobovat úzkost**, protože být pokoušen neznamená hřešit. Teprve **podlehnutí pokušení** znamená urazit Boha. Pán řekl sv. Brigitě: »Zmírní svůj strach a důvěřuj mně, svému Bohu, s velikou silou, a můžeš si být jista, že pokud tvoje vůle nemá žádné zalíbení v hříšných myšlenkách, nýbrž je zahání a ruší, slouží to duši k očistění a ozdobě.« (Kniha 2, kap. 19)

❖ Pán doporučuje, abychom **nedělali žádný rozruch kvůli pokušiteli a jeho útokům**. Sváté Veronice Giulianiové řekl: »Já jsem tvůj pokrm, já tě povzbuzuji, nevzrušuj se, ať už tvůj nepřítel dělá cokoli. Zůstaň ve mně; upevni se v souhlasu s mou vůlí a neboj se už. Stojím za tebou, co chceš ještě více?« (Deník, 23. 5. 1697)

❖ Křesťan **nesmí pochybovat o Bohu**, nýbrž ve všech pokuše-

ních musí **zachovat pokoj**. Pán přišel, by potěšil Annu Markétu Clementovou, která byla v pokušení plná neklidu: »Ty malověrná duše, proč máš úzkost? Odlož strach, důvěřuj mi, jsem tvoje síla a spása.« (Díl 3, kap. 25)

❖ Při velkém množství pokušení je třeba **znásobit důvěru v Boha**, místo abychom propadli zmatku a ztratili odvalu. Sv. Gemma Galganiová byla pronásledována ďáblskými útoky a svěřila se Pánu, který jí dal odpověď: »Proč nerozmnožíš svou důvěru ke mně? Pokoř se pod moji pokornou ruku, aniž by ses nechala srazit pokušeními. Stále vzdoruj; posílej ďábla ustavičně pryč, a když pokušení trvá, ať je vytrvalý i tvůj odpor: boj povede k vítězství.« (Život, kap. 23)

Křesťan musí nést mnohé kříže: tělesné, duševní, duchovní. Ale viděli jsme, že Pán své vyvolené stále povzbuzuje k boji, aby přemáhali pokušení, která jsou stále přítomným křížem. Člověk je stále uváděn do pokušení od **ďábla**, od **ducha tohoto světa** a **sám od sebe** ve své slabosti. Abychom nepodlehli těmto třem pokušením, musíme prosit o **milost**, abychom poznali **lstivost** pokušitele, **ješitnost** tohoto světa a konečně **slabost** naší padlé přirozenosti. **Modlitba, rozjímání o evangeliu, svátosti a příklad našeho Pána** jsou nám stále k dispozici, aby nám pomáhaly překonávat pokušení, tak jako on je překonal na poušti. Musíme však také dbát, abychom se sami **nevystavovali pokušení a nebezpečné příležitosti k hříchu**.

Nejlepší způsob, jak snášet kříže a odolávat pokušení, spočívá v tom, že se zcela opíráme o Krista: *Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím* (Mt 11,28). *Mé jho netlačí a mé břemeno netíží* (tamt. 30). *Na světě budete mít soužení, ale buďte dobré myslí. Já jsem přemohl svět* (Jan 16,33).

Maria heute
Překlad -ra-

PROTESTANTÉ ODMÍTÁJÍ PAPEŽE

Prezident Světového lutherského svazu Christian Krause odmítl možnost, že by papež mohl vystupovat jako společný mluvčí celého křesťanství. Lutherské církve si přitom kladou tolik podmínek, že kdyby je měl papež přijmout, nebyl by už vůbec papežem.

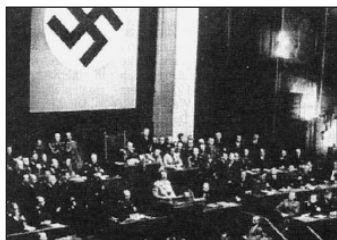
-rv-

Návrat pohanství

V podstatě jde o klanění se přírodě a vlastnímu já

(Dokončení z 19. čísla)

Vrchol ironie představuje další námitka. Zní: Křesťanství je nepřátelské vůči tělu a světu. Může se přirozeně stát, že někdo se pokládá za více duchovního, protože svět pro něho skutečně neexistuje, prohlásí ho za iluzi nebo zdání, od kterého je třeba se osvobodit. Jistota zjevení, že krása přírody je reálná, protože ji stvořil osobní Bůh, nevytváří vlastní velikost křesťanství. Zjevení jde hlouběji, když říká, že tento jediný Bůh řídí svět, který stvořil svou vlastní vůli, působí v dějinách a dává své vůli doslova tělo. Stvoření světa z ničeho, dar Zákona, zvláštní role vyvoleného národa a konečně narození, utrpení, smrt a zmrtyvýchvstání Mesiáše svědčí nesporně o těsném sepětí nadpřirozeného s přirozeným, Boží

Vyhlášení rasistických zákonů v Říšském sněmu

vůle s lidskou vůlí v božském dramatu pozemských dějin. Neboť i když jakkoliv rozlišujeme náboženství a politiku, zcela oddělit je nakonec nelze.

Příroda a přírodní náboženství by nikoho tak nefascinovaly, nestaly by se podvozkem, na kterém by bylo možno transportovat moderní pojetí JÁ. Nicméně ctitelé Baala a Astarty by si při nejlepší vůli nedokázali představit dnešní obraz JÁ s jeho nejrůznějšími úzkostmi. Bylo by k tomu nutné nejdříve provést křesťanské hodnocení jednoho každého člověka jako Božího tvora povolání k účasti na božské prozřetelnosti a pak teprve

otočit Bohem danou důstojnost vlastního JÁ do sebestřednosti.

Byla doba, kdy se mnohým vytratilo chápání Církve jako Bohem založené instituce. V kultu a kněžské službě začali spatřovat rušení osobního vztahu k Bohu. S tím zmizel smysl pro společenství víry. Zůstalo vlastní JÁ, které si hledá pro sebe co nejpříhodnějšího boha. Z toho pak vznikla otázka: »A proč Bůh? Nejsem snad svým vlastním tvůrcem?« Staří i noví romantikové spatřují v zrcadle tichého horského jezera obraz božského narcismu. Že stejně tak my jako vesmír jsme tvory z ruky Tvůrce, to je pro ně něco jako primitivní představa o božském; víra v Boha, Stvořitele a Otce je jim dokonce na výsost patriarchální, ne-li dokonce fašistická: je to překážka pro plné sebeuskutečnění.

Fašismus a reálný socialismus zabsolutizovaly stát. Dnešní EGO-kult absolutizuje JÁ. Neuznává žádnou jinou autoritu. Požadavek absolutně chápaného JÁ nacházíme dnes všude, v argumentech pro uvolnění drog, stejně jako při využívání volného tržního hospodářství k organizovanému kriminálnímu nebo bezohlednému drancování přírodního bohatství a prostředí. Co pro mne znamená zatížení vod nebo skleníkový efekt, když moje prosperita je v pořádku?

Avšak nikde nepřichází egoismus – často už jako egoismus ani neuvědomovaný – tak výrazně ke slovu jako při zabíjení nenarozených. V Americe je toto zabíjení ospravedlňováno argumentem, že se jedná o soukromou záležitost. Od jisté doby existuje v Americe spřízněnost mezi dvěma zcela odlišnými organizacemi: mezi National Rifle Organisation (zastupuje právo nosit zbraň) a National Organisation for Women (pro-

Praktický důsledek pohanství ideologie...

sazuje právo ženy na potrat). Obě vyvozují z údajné důstojnosti svého JÁ právo k útoku na život druhého a chtějí je mít zakotveno v ústavě jako individuální právo, jedno jako právo na vlastnění zbraně, druhé jako právo na potratové kliniky.

Nejvíce dráždí moderní JÁ na křesťanství jeho sexuální morálka. I zde pozvedá pohan jedno dobro přírody na předmět klanění. Tentokrát je to sexualita. Absolutní JÁ a sex mají společné, že neznají žádných hranic. Sex se stal samoúčelem a plození pohrdaným slovem. Sex se chápe jako zábava pro volný čas a je myslitelný až do dobrodružných zvráceností. Že navzdory všeobecné extázi platí ještě sex před dětmi a incest za

Mučednice Edith Steinová

nedovolený a trestný, ukazuje, že přirozený instinkt nebyl ještě zcela odbourán.

Modernímu pohanu je třeba přičíst k dobru, že je odpůrcem

materialismu. Hledá spiritualitu. Ale utápí se stále více v relativismech a odřezává se od vlastních kulturních kořenů. Rozvody, drogy, kriminalitu, násilí vůči ženám a dětem nelze jen tak prostě svalit na pohanství. Ale jak má vůbec fungovat společnost na půdě filozofie, která popírá objektivní realitu a uznává platnost jen subjektivních domněnek a vědomí JÁ, nerozlišuje hodnoty a nechce uznávat protiklady?

Nacisté si zvolili za symbol pohanství hákový kříž. Na počátek pohanství stojí kult předků, úcta k hrdinům a víra v zázračné léčitele. Jeho vrcholný vývoj pak směřuje k zbožštění králů a císařů, ať už se nazývají faraón, císař, Vůdce, nebo generální tajemník.

V pohanství nestojí objektivní Bůh nade vším, tedy i nad přírodou. Na organizační princip sociální skutečnosti pozvedá kult přírody pokrevní příbuzenství: kmen, etnickou skupinu, národnostní princip. Jako absolutnímu JÁ uniká potřeba uznávat druhého, který klade meze jeho egoismu, může společnost založená na pokrevním příbuzenství prokazovat svou identitu jen tím, že soutěží v panování s jinými kmenovými společnostmi.

Dlouho jsme věřili, že nacisté byli vyšinutí jedinci. Mezitím se dochází k náhledu, že Hitlerův nanejvýš nesmyslný a zločinný pokus vytvořit moderní pohanství společnost byl veden při-

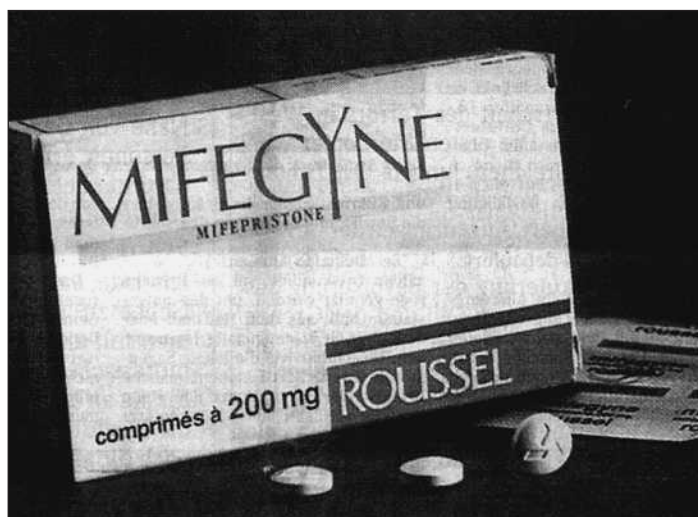
šernou logikou, a to i pokud jde o budoucnost. Hovoří pro to panorama světonázoru, který chce vytvořit svět etnickými čistkami a genocidou. Hitler byl pohan, ale první pohan byl ďábel.

A ďábel žízni po krvi, po lidské krvi, po lidských obětech. Staří Kenaanci obětovali prvozené Baalovi. Pro Židy to byla ohavnost. Abrahámovi, cizinci v zemi Kanaan, se dostalo poselství: Nechci lidské oběti, chci, abys věřil ve mne. Obsadíš tuto zemi.

Kenaanci však byli přesvědčeni, že Baala musejí krmit, jejich obětované děti udržovaly běh světa. Nebude-li Baal krmen, slunce nevzejde, obilí neporooste. Byla to vlastně příroda, která si žádala oběti. Za maskou její krásy se skrývala grimasa teroru a smrti. Příroda nevede mateřské lůno nikam jinam než do hrobu. Můžeme jako zamilovaní na pláži za teplé letní noci vnímat vesmír jako vznešený a oslavovat ho v patetických hymnech, ale osamělé JÁ se nenadále objeví jako spalovna odpadů. A není úniku. Počet sebevražd nezadržitelně roste.

I křesťanství staví na krvavé oběti. Ale jaký je tu rozdíl! Pohané darují žiznivému božstvu lidskou krev. Bůh křesťanů utiňuje žízeň lidí obětí krví jedinečné lásky. Pohané, aby si zajistili přízeň náladové přírody, musejí své oběti ustavičně opakovat. Bůh zemřel jednou provždy, a vykoupil tak celý vesmír.

Vytoužené osvobození od vazeb křesťanství zaplatí moderní pohan otroctvím ve vlastním světě, ve kterém vina nemůže být vyhlazena: je to svět plný symbolů, které se ukazují jako obsahově zcela vyprázdňené, plné tabu a proměnlivých Correctness-Regeln (nápravných opatření). Vládne diktát módy a dobových proudů, nejnovějších zaručených diet a psychoterapeutů. Naděje se obrací k horoskopům, guruům nebo ezoterickým magickým kruhům, které

ZÁKAZ VOLNÉHO PRODEJE »PILULKY PO«

Nejvyšší soud ve Velké Británii zakázal volný prodej potratové pilulky. Učinil tak na návrh jedné organizace na ochranu života. Jelikož pilulka vede k potratu, musí pro ni platit stejná zákonná omezení jako pro umělý potrat.

-rv-

však ve skutečnosti nemají co nabídnout. Zbývají jen nekončící úzkosti, jak je tak výstižně popisuje Kafka ve svých moderních povídkách. Hruža z pohanství! Jinak je tomu u křesťanů. U nich je úzkost pohanů vyvážena stavem milosti.

Tak jako Kenaanci musejí i moderní pohané platit přírodě daň, aby udrželi koloběh a za-

jistili, že matka Země Gaia neumře. A ani oni se neštítí lidských obětí. Obětují ještě nenarozené a dělají to, stejně jako Kenaanci, s velkými úzkostmi. Musí se tak dívat ohleduplně, přímo se zbožnými gesty. Tak utápí své vraždění ve vznešených řečech o »sebeurčení« a »reproduktivním účtu«. On přece nechce vraždit děti, nýbrž chce dát

LITURGICKÉ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

a tři brány k západu. Městské hradby mají jako základ dvanáct kamenů a na nich dvanáct jmen dvanácti Beránkových apoštolů. Chrám jsem v něm však nespatriil, neboť Pán Bůh vševládný a Beránek - to je jeho chrám. A toto město nemá zapotřebí ani slunečního, ani měsíčního světla, protože ho ozařuje Boží velebnost. Jeho světlem je Beránek.

Evangelium - Jan 14,23-29

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat; a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachováva moje slova. A přece slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. To jsem k vám mluvil, dokud ještě zůstávám u vás. Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl já. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí. Slyšeli jste, že jsem vám řekl: ‚Odcházím‘ a ‚zase k vám přijdu‘. Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otci, neboť Otec je větší než já. Řekl jsem vám to už teď, dříve než se to stane, abyste uvěřili, až se to stane.“

správný průběh dějinám a životní úrovni.

Hlavní selhání křesťanství v dnešní době je selhání na poli výchovy. Za tím se skrývá selhání víry. Říká se, že svět je podroben ustavičné změně a člověk s ním musí držet krok. Společenský, lékařský a technologický pokrok si žádá nové náboženství. Jedna řeholní kongregace v Connecticutu napsala dokonce nové vyznání víry. Takový nesmysl je možný v každé době. Ale pro naši kulturu přítomnosti je přímo příznačný.

Kde se křesťanství chápe scestně jako katalog zákazů a kde nedostatečně vzdělaní klerikové rozšiřují nedokonale přeložené texty v nudných kázáních ve smutných kostelích při nechutné hudbě, není divu, že lidé dobré vůle hledají netrpělivě jinde a jinak svou spiritualitu. Ale je tu i důvod pousmát se nad bláznovstvím světa. Frustrování marným hledáním nového v pohanství, které nemá šanci na dlouhé trvání, budou se naše děti a vnukové vracet zpět k církvi. Protože tu brány pekel nepřemohou.

Krise potřebují světce. A mezi námi jsou působiví svědkové víry a mučedníci jako Edit Steinová, Maximilián Kolbe, matka Tereza a její misionářky bliženské lásky. Na výzvu sekularismu odpovídá bl. Josemaría Escrivá Balaguer. Druhý vatikánský koncil nakonec církev omladil. Pod vedením tak vynikajícího papeže, jakým je Jan Pavel II., rází si církev novou cestu do třetího tisíciletí, aby přinesla s Kristovou pomocí celému lidstvu spiritualitu vykoupení a znovu tak přemohla pohanství.

Bůh nechce, abychom zpacali život svůj i těch druhých, nýbrž abychom měli účast na jeho plánu spásy. Posílá nám svaté a svá znamení a čeká trpělivě na naše JÁ. Budeme-li otálet, zasáhne sám. Pak vzejde ze zla zcela nečekané dobro, jako z hříchu Adama a Evy vzešlo Kristovo narození.

Der Fels 3-4/2001

Hlásejte ze střech

Evangelium v éře sdělovacích prostředků

Poselství Jana Pavla II. k 35. dni
sdělovacích prostředků

Téma, které jsem zvolil pro Světový den sdělovacích prostředků 2001, používá slova samotného Ježíše. Jinak by tomu ani být nemělo, protože my hlásáme pouze Krista. Připomeňme si slova, s nimiž se obrátil na své první učedníky: *Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, a co se vám šeptá do ucha, hlásejte ze střech* (Mt 10,27). V tajemství svého srdce jsme slyšeli pravdu o Ježíši. Nyní máme tuto pravdu hlásat ze střech.

V současném světě je pro střechy charakteristický prales vysílačů a antén, které vysílají a přijímají poselství všeho druhu do čtyř i ze čtyř úhlů světa. Životně důležité je, aby mezi těmito četnými poselstvími bylo slovo Boží. Dnes hlásat víru ze střech znamená ohlašovat Ježíšovo slovo v dynamickém světě sdělovacích prostředků, a to skrze ně.

Ve všech kulturách a ve všech epochách a jistě i v dnešních společenských přeměnách si lidé kladou stále stejné základní otázky o smyslu života: »Kdo jsem? Odkud přicházím a kam jdu? Proč je přítomno zlo? Co bude s námi po tomto životě?« (Fides et Ratio, 1) V každé epoše nabízí církev jedinou definitivně uspokojující odpověď na nejhlubší otázky lidského srdce: samotného Ježíše Krista, který »plně odhaluje člověka jemu samému a dává mu poznat jeho nejvyšší povolání« (GS, 22). Hlas nás křesťanů nesmí tedy nikdy umlknout, protože Pán nám světil slovo spásy, po kterém dychtí každé lidské srdce. Evangelium nabízí drahocennou perlu, kterou všichni hledáme (srov. Mt 13,45n).

Z toho plyne, že Církev se musí zapojovat stále hlouběji do dvojznačného světa sdělovacích prostředků. Světová síť sdělova-

cích prostředků se stále rozšiřuje a stává se stále více komplexní a sdělovací prostředky mají stále zřejmější vliv na kulturu a její předávání. Jestliže před časem se o událostech prostě referovalo, nyní jsou události často vytvářeny, aby uspokojily potřeby sdělovacích prostředků. Proto vztah mezi skutečností a mezi sdělovacími prostředky se stává stále spletitější a to ožívuje dvojnásobný fenomén. Na jedné straně může být zamlžen rozdíl mezi pravdou a iluzí, na druhé straně se mohou otevřít dosud nebyvalé možnosti učinit pravdu co nejpřístupnější většímu počtu osob. Úkolem církve je zaručit, aby se uskutečňovala tato druhá eventualita.

Svět sdělovacích prostředků se často může jevit jako lhostejný, nebo dokonce nepřátelský ke křesťanské víře a morálce. To vyplývá částečně ze skutečnosti, že kultura sdělovacích prostředků je tak hluboce opojena typicky postmoderním smýšlením, že jedinou absolutní pravdou je, že absolutní pravdy neexistují, a pokud by existovaly, byly by pro lidský rozum nepřístupné, a tedy bezvýznamné. Z tohoto zorného úhlu to, co platí, není pravda, nýbrž »dějiny«. Pokud je něco, co si zaslouží, aby bylo rozšiřováno nebo bylo předmětem zábavy, pak se tím nevyhnutelně stane

pokoušení vyloučit každou touhu po pravdivosti. V důsledku toho se svět sdělovacích prostředků často jeví jako oblast ještě více nepřátelská evangelizaci než onen svět pohanský, v němž působili apoštolové. Nicméně tak jako první svědkové Dobré noviny se nestáhli zpět před tváří protiventství, neměli by to udělat ani současní Kristovi následovníci. Volání sv. Pavla stále ještě zaznívá mezi námi: *Běda mi, kdybych nehlásal evangelium!* (1 Kor 9,16)

Nicméně jakkoliv se může někdy zdát, že svět sdělovacích prostředků je v protikladu ke křesťanskému poselství, nabízí také jedinečné příležitosti hlásat spásnou Kristovu pravdu celé lidské rodině. Uvažme na příklad satelitní přenosy náboženských obřadů, které často zasahují světovou veřejnost, nebo pozitivní kapacitu internetu schopnou předávat informace a nauky náboženského obsahu přes bariéry a hranice. Ti, kteří hlásali evangelium před námi, nedokázali by si představit tak široké publikum. V naší epoše je nezbytné aktivní a tvořivé využití sdělovacích prostředků ze strany církve. Katolíci by se neměli bát nechat pro Krista otevřené dveře sdělovacích prostředků, aby Dobrou novinu bylo slyšet ze střech světa!

NA MAPĚ HANBY

USA se ocitají na mapě hanby. Věnují totiž do Afriky více prostředků na potraty a sterilizaci, než na boj proti bleskově se šířící nemoci AIDS. Investují do potratových pilulek, místo aby se staraly o sirotky a válku s nemocemi a hladem. Například Uganda s 21 miliony obyvatel obdržela 2,8 mil. dolarů na péči o děti a zdravotní službu, ale 7 milionů dolarů na programy kontroly porodnosti.

BÍDA V NEJBOHATŠÍ ZEMI SVĚTA

15% dětí v USA žije pod hranicí chudoby. V porovnání s předchozím rokem vzrostl jejich počet o 2% a dosáhl asi 12 milionů dětí.

-rv-

Je také životně důležité, abychom si na začátku tohoto nového tisíciletí připomněli poslání *ad gentes*, (hlásat evangelium všem národům – pozn. př.) které Kristus světil Církvě. Přibližně dvě třetiny z šesti miliard světového obyvatelstva nepoznalo ve skutečnosti Ježíše Krista a mnozí z nich žijí v zemích s prastarými křesťanskými kořeny, kde celé skupiny pokřtěných ztratily živý smysl pro víru a nepovažují se již za členy církve, vedou život daleko od Pána a jeho evangelia (srov. Redemptoris missio, 33). Je jasné, že účinná odpověď na tuto situaci vyžaduje něco více než působení sdělovacích prostředků, nicméně v zápase, který se má postavit čelem k určitým výzvám, nemohou křesťané ignorovat svět sdělovacích prostředků. Sdělovací prostředky různého typu mohou sehrát zásadní úlohu v přímé evangelizaci a v předávání pravdy a hodnot, které podporují a rozvíjejí lidskou důstojnost. Přítomnost církve ve sdělovacích prostředcích je důležitým aspektem v inkulturaci evangelia, jakou vyžaduje nová evangelizace a k jaké Duch svatý vyzývá církve ve světě.

Zatímco celá církev usiluje přidržovat se této výzvy Ducha svatého, křesťanští mediální pracovníci mají »prorocký úkol a povolání: hovořit proti falešným bohům a idolům, materialismu, hedonismu, konzumismu a striktnímu nacionalismu« (Etika v komunikacích, 31). Především mají povinnost a privilegium vysvětlovat pravdu, slavnou pravdu o životě a o určení člověka, jak ji zjevilo vtělené Slovo. Aby katolíci zaměstnaní ve světě sdělovacích prostředků hlásali pravdu o Kristu s ještě větší radostí a odvahou ze střech, aby všichni lidé mohli poznat lásku, která je středem sdělení, které činí Bůh sám od sebe v Ježíši Kristu stejným včera, dnes i navěky (srov. Žid 13,8).

Ve Vatikánu 24. ledna o památce sv. Františka Saleského.

Jan Pavel II.

Život svatého Františka (2)

Mládí a výchova

Petr Bernardone byl právě v Provinci, když se narodil jeho syn. Když skončil obchody, které byly pro něho velmi výnosné, nastoupil cestu domů. Byl plný radosti. Ale doma jej čekala ještě mnohem větší radost: jeho žena mu konečně dala dědice.

Petr byl přešťastný. Byl však náchylný kromě jiných chyb, jako jsou ctižádost, záliba v nádheře, velikášství, zvláště k marivitě. Zatím se cítil proti jiným normálním smrtelníkům méněcenný, a tedy ponížený, protože mu scházel potomek. To se nyní rázem změnilo. Nyní měl také syna, do kterého mohl vložit všechny své naděje a očekávání. Všechno přece jen přišlo tak, jak si to vždycky tajně přál a co jiným záviděl. Nyní se měli druzí začít divit.

Nejdříve změnil jméno Jan Křtitel. To mu dala podle jeho mínění příliš zbožná matka. On však nechtěl, aby jeho syn připomínal stále strohé a podivínské poustevníka na břehu Jordánu. Chtěl v něm vidět šlechtice, který rozumí hudbě a básnickému umění, chodí skvostně oblečený, důstojníka, který umí zacházet s mečem a mohl by vést svůj oddíl k útoku. Tak o něm smýšlel. Proto mu dal jméno Francesco (Francouzek). Již tímto jménem měl být podobný francouzským šlechticům, kteří dokážou spojovat s rytířskou náherou kouzlo poezie a noblesu.

Pod tímto otcovským vlivem se vyvíjel Františkovo dětství a mládí. Ve farní škole sv. Jiří se musel učit latině a hovorovému jazyku. Otec mu pomáhal na skvostných pergamenových rukopisech seznámit se s krásou provensálského jazyka a krásou jeho básnictví.

Františkův duch, otevřený od přírody pro všechno krásné, přijímal do sebe především »krásná umění« a přenášel to, čemu se naučil, do setkání mládeže v Assisi.

Tím na sebe soustředil záhy zvláštní pozornost svých souvěkvců, které přitahovala jeho osobnost, a shromažďovali se kolem něho s obdivem a s láskou. Ano, prohlásili ho za krále svých slavností a záhy nebylo žádného podniku, kterému by František nedodal lesku. Na své mandolíně vydával nejsladší zvuky, jeho hlas zněl nejúchvatnějším způsobem, jeho oděv se skvěl nejvzácnějším brokátům. Tak ho byly plné ulice a cesty v Assisi. Když tento zpěvák procházel městem, otevíralo se mnoho oken a za květinovými truhlíky bylo možno spatřit

napůl schované dívčí tváře s pohledy plnými obdivu.

Skrytý ve stínu svého domu postával často Petr Bernardone s pýchou a uspokojením v srdci.

* * *

Role krále mládeže však nesmí svádět k domněnce, že Františkova výchova byla výchovou k povrchnosti. Projevovaly se u něho přímo jedinečné dary ducha.

Mimo otce tu byla ještě jeho matka, paní Pika. Ta pro svého syna platila mnohem více a nebylo pro ni obtížné uplatňovat na něho hluboký vliv.

Jak jsme již slyšeli, byla to žena svatého života. Proto také od počátku myslela na to, aby do srdce svého syna zasadila nezvratně základy náboženství a mravů. Ty ho měly vést po celý život. Plody její svatého úsilí byly zjevné. František se při vši zjevné mladistvé radosti držel daleko od vši hrubosti. Nikdy se nepoddal nadvládě smyslů. Styk s povrchními a požitkářskými lidmi v něm budil odpor a přímo tělesnou nevoli. Paní Pika znala velmi dobře důvod. Když klepny postávaly pospolu a dělaly poznámky kolemjdoucím o Františkově chování, nezapomněla poznamenat: »Co si myslíte, že bude z mého syna? On zůstane navzdory všemu vždy Božím dítětem!«

Jedna příhoda potvrdila jednoho dne toto mateřské přesvědčení.

Petr Bernardone myslel přirozeně kromě jiného také na to, aby ze svého syna udělal zdatného obchodníka. František sám k tomu záhy ukázal určité sklony, ať už to bylo se ziskem spojeným s obchodem, nebo s požadavky na samostatnost a vlastní odpovědnost. Tak nechával otec syna velmi často samého v obchodě, aby jednal se zákazníky a měl smysl pro dohadování. Čas od času jej posílal dokonce ven, především do Foligna, aby tam prováděl obchody.

Když tedy jednoho dne měl František v otcově krámu jednání s několika zákazníky, přišel žebrák a v Kristově jménu prosil o almužnu. Ale zaměstnaný zcela svou okamžitou činností, neměl František pro žebráka čas a poslal jej poněkud příkrými slovy pryč. Hned nato však jej napadlo: Kdyby mě byl prosil jménem nějakého vysokého pozemského pána, jistě bych ho neodbyl. Jak jsem mohl být vůči němu tak tvrdý, když mě prosil o dar jménem Kristovým?

Ihned se rozběhl za žebrákem a dal mu bohatou almužnu. Při tom si udělal pevně

předsevzetí, že už nikdy v životě neodkáže nikoho, kdo ho osloví Kristovým jménem.

Zajetí - pokus s cestou do Apulie

Bylo to léta Páně 1202. Františkovi bylo právě 20 let. Na nebi nad Assisi se kupily těžké mraky. V mnoha srdcích vzešla setba nenávisť. Po smrti císaře Jinřicha IV. docházelo všude k nepokojům. Prostý lid bojoval za svobodu svých obcí. Hrstka vazalů a baronů, které feudální zákonodárství zvýhodňovalo, je po staletí utlačovala.

Mládež z Assisi, puzená novým bojovým duchem, začala hon na dřívější městské pány, zaútočila v celém okolí na jejich hrady a zámky, zpusťovala je a zbořila. Všechny trpké zkušenosti z minulosti, násilnosti, život v ustavičném strachu a otrockém pokořování se nyní měly vymstit.

Ale dosavadní mocipáni se jen tak beze všeho nevzdávali. Utekli do nedaleké Perugia. Ta žila s Assisi ve velkém nepřátelství a právě toho nyní využili. V Perugii hájili výmluvnými slovy svou věc a svá práva a dostalo se jim vyslyšení. Výsledkem byla válka mezi oběma městy.

Na výšině u Collestrada nad údolím Tibery došlo v listopadu 1202 k bitvě. Tekla při tom krev. Assisi po tvrdém boji přišlo zkrátka. Poražené a pokořené vracely se jeho oddíly spěšně pod ochranu vlastních městských hradeb.

Ale ne všichni vojáci, kteří přežili, se vrátili domů. Velký počet jich padl do zajetí. Spoutané řetězy je odvedli do Perugia a naplnili jimi věznice. Byl mezi nimi i mladý František.

(Pokačování přístě)

Život Kristův (27)

XXVII. Já jsem Cesta, Pravda a Život

1) Seriál katechezí o Ježíši Kristu má jako ústřední téma zjevenou pravdu o Bohočlověku. Ježíš Kristus je pravým Bohem i pravým člověkem. Tato skutečnost se důsledně vyjadřuje pravdou o nerozdílné jednotě Kristovy osoby. O této pravdě nesmíme pojednávat neuspořádaným způsobem a ještě méně tak, že bychom oddělovali Ježíšovo božství od jeho lidství. Nicméně analytický a postupný charakter našeho lidského poznávání vyžaduje, abychom nejprve poukázali na to, co dokládá Ježíšovo božství, a potom také na to, co vypovídá o pravém lidství jediného Krista. Tentýž požadavek vyplývá i z toho, jakým způsobem je podána tato skutečnost v samotném prameni zjevení, tedy v Písmu svatém.

2) Ježíš Kristus je pravým Bohem. Je Synem, který je jakožto Bůh soupodstatný s Otcem (i s Duchem svatým, pochopitelně). Ve výroku „JÁ JSEM“, který Ježíš používá ve vztahu ke své vlastní osobě, nacházíme ozvěnu onoho jména, jímž se Bůh představil, když hovořil s Mojžíšem (srov. Ex 3,14). Poněvadž Ježíš na sebe vztahuje totéž „JÁ JSEM“ (srov. např. Jan 13,19), je vhodné připomenout, že toto jméno popisuje Boha nejen jako absolutní bytí (samo Bytí od sebe a pro sebe), ale také jako toho, kdo uzavřel smlouvu s Abrahámem a jeho potomstvem a kdo v síle této smlouvy posílá Mojžíše, aby osvobodil Izraele (tedy Abrahámovy potomky) z egyptského otroctví. Tak tedy ono „JÁ JSEM“ má rovněž soteriologický obsah, hovoří o Bohu smlouvy, který je s člověkem (jako s Izraelem), aby ho spasil. Nepřímo tak naráží na Emanuele (srov. Iz 7,14), který je „Bůh s námi“.

3) Kristovo „JÁ JSEM“ (zejména v Janově evangeliu) je třeba pojímat stejným způsobem. Tento výraz bezpochyby ukazuje

na božskou preexistenci Slova – Syna, o čemž jsme hovořili v předešlé katechezi, ale zároveň také naráží na naplnění Izaiášova proroctví o Emanueli, o „Bohu s námi“. Ono „JÁ JSEM“ tedy znamená jak v Janově evangeliu, tak v synoptických evangeliích rovněž „Já jsem s vámi“ (srov. Mt 28,20). *Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět. (Jan 16,28) Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo. (Lk 19,10)* Pravda ohledně spásy (soteriologie), která je přítomna ve zjevení Božího jména již ve Starém zákoně, je znovupotvrzena a vyjádřena až do posledních důsledků v sebezjevení Boha v Ježíši Kristu. Právě v tomto smyslu je tedy Syn člověka pravým Bohem. Je Synem, který je soupodstatný s Otcem, jenž chce být Bohem s námi, aby nás spasil.

4) Tyto předběžné úvahy je třeba mít na paměti, když chceme z evangelia vytěžit to, co se týká zjevení Kristova božství. Nyní uvedeme některá význačná místa, týkající se dané tematiky. Jedná se zejména o poslední rozhovor Mistra s apoštoly v předvečer jeho utrpení, když Ježíš hovoří o Otcově domě, kam odchází, aby tam připravil místo pro své učedníky (srov. Jan 14,1-3). Když se ho Tomáš táže na cestu, Ježíš odpovídá: *Já jsem ta cesta, pravda i život. (Jan 14,6)* Ba, ten, kdo vidí Ježíše, vidí zároveň také Otce (srov. Jan 14,9). *Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec ve mně? (Jan 14,10)*

Je sdostatek snadné uvědomit si, že v daném kontextu prohlásit se za pravdu a život znamená přisvojit si ty vlastnosti, které patří božskému bytí: Bytí – Pravda, Bytí – Život.

Na druhý den pak Ježíš řekne Pilátovi: *Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. (Jan 18,37)* Svědectví pravdě může

vydávat člověk, ale být pravdou, to je výhradní vlastnost Boží. Když Ježíš jakožto pravý člověk vydává svědectví pravdě, pak takové svědectví pramení ze skutečnosti, že on sám je Pravda, subsistující Pravda Boží. *Já jsem ... pravda. Proto také Ježíš může říci, že je světlem světa, takže ten, kdo ho následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života (srov. Jan 8,12).*

5) To platí obdobně i o jiném Ježíšově výroku: *Já jsem... život (Jan 14,6)*. Člověk jakožto tvor může mít život, může tento život také dát ve smyslu položit ho za někoho nebo pro něco. V tomto smyslu tedy Ježíš dává svůj život za spásu světa (srov. Mk 10,45). Když Ježíš hovoří o tom, že dává – pokládá svůj život, pak se vyjadřuje jako člověk. On je život proto, že je opravdu Bohem. To tvrdí sám Ježíš před tím, než vyvede z hrobu Lazara, když praví k Lazarově sestře Martě: *Já jsem vzkříšení a život. (Jan 11,25)* Ve svém vzkříšení pak definitivně potvrdí, že život, který má jakožto Syn člověka, není podřízen smrti. Vždyť on je život, a proto také Bůh. Jestliže je cestou, pak může tento život udělovat i ostatním: *Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. (Jan 11,25)* Kristus se tedy může v Eucharistii stát chlebem života (srov. Jan 6,35.48), živým chlebem, který sestoupil z nebe (srov. Jan 6,51). Ve stejném smyslu se pak Ježíš přirovnává k vinnému kmeni, který dává život výhonkům vyrůstajícím z něho (srov. Jan 15,1). Jedná se o všechny ty, kdo patří k jeho mystickému tělu.

6) K těmto tak zřejmým výrokům ohledně tajemství božství Syna člověka můžeme připojit některá další tvrzení, v nichž je tatáž skutečnost označována pomocí obrazů připravených již ve Starém zákoně a zejména v knihách proroků, tyto obrazy pak Ježíš vztahuje na sebe samého.

Je to například obraz pastýře. Jedná se například o velmi dobře známé podobenství o dobrém pastýři, v němž Ježíš hovoří o sobě samém a o svém spasi-telském poslání: *Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce (Jan 10,11)*. V knize proroka Ezechiela čteme: *Toto praví Panovník Hospodin: Hle, já sám vyhledám své ovce a budu o ně pečovat ... Sám budu pást své ovce a dám jim odpočívat ... Ztracenou [ovci] vypátrám, zaběhlou přivedu zpět, poraněnou ovážu a nemocnou posílím... (Ez 34,11.15-16)*. *Budete mými ovce, ovce, které já pasu, vy lidé, a já budu vašim Bohem (Ez 34,11)*. Podobný obraz nacházíme i u proroka Jeremiáše (srov. Jer 23,3).

7) Když Ježíš o sobě hovoří jako o dobrém pastýři, ukazuje tím na své vykupitelské poslání (*A svůj život dávám za ovce – Jan 10,15*). Současně však se obrací na své posluchače, kteří dobře znali Ezechielovo a Jeremiášovo proroctví, a poukazuje tak dostatečně srozumitelně na skutečnost, že je tím, kdo o sobě ve Starém zákoně hovořil jako o starostlivém pastýři a zároveň prohlásil: *Já jsem váš Bůh (srov. Ez 34,31)*. Bůh Starého zákona se v učení proroků rovněž před-

stavil jako ženich Izraele, svého lidu. *Tvým manželem je přece ten, jenž tě učinil, jeho jméno je Hospodin zástupů, tvým vykupitelem je svatý Izraele* (Iz 54,5; srov. Oz 2,21-22). Ježíš ve svém učení naráží vícekrát na toto podobenství (srov. Mk 2,19-20 par.; Mt 25,1-12; Lk 12,36; Jan 3,27-29). Tento obraz pak následně rozpracuje svatý Pavel, který ve svých listech představuje Ježíše jakožto ženicha Církve (srov. Ef 5,25-29).

8) Všechny tyto a jim podobné výroky, jichž Ježíš užívá při svém učení, nabývají svého plného významu, když je čteme v souvislosti s tím, co Ježíš konal a říkal. Jedná se o tématické celky, které je třeba při těchto katechezích mít na paměti společně s meditacemi o Bohočlověku.

Kristus je pravým Bohem i pravým člověkem. „JÁ JSEM“ jakožto Boží jméno odkazuje na Boží esenci, jejímiž vlastnostmi či atributy jsou: Pravda, Světlo, Život, a rovněž to, co je vyjadřováno pomocí obrazů jako dobrý pastýř nebo ženich. Ten, který o sobě prohlásil: „JSEM, KTERÝ JSEM“ (Ex 3,14), se představil rovněž jako Bůh smlouvy, jako Stvořitel a zároveň vykupitel, jako Emanuel, tedy Bůh, který zachraňuje. To vše nachází své potvrzení i své naplnění ve vtělení Božího Syna, v Ježíši Kristu.

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Poznámky:

Textu je třeba rozumět tak, že o Letnicích se dovršil proces založení církve. Vrcholným okamžikem zrodu církve je vykupitelská smrt Ježíše Krista na kříži (KKC 766). O Letnicích dochází k dovršení tohoto procesu sesláním Ducha svatého. Jedná se také o první velké veřejné vystoupení Kristovy církve (KKC 767).

Abychom zachovali věrnost textu Jana Pavla II., museli jsem se odchýlit od standardních českých překladů.

Helena Guerrová – apoštolka Ducha svatého (4)

Kalvarská Panna

Je-li Ježíš jediným Prostředníkem, pak je také pravda, že chtěl mít za společnici na díle spásy rovněž svou Matku. Maria je silou svého mateřství u paty kříže sjednocena svou láskou s utrpením svého Syna jako Královna mučedníků, jako první ze všech tvorů doplňuje, co chybí do plnosti Kristova utrpení.

Maria je pro Helenu »nejkrásnější obětí«, protože odpověděla na výzvu Ducha svatého a dala se k dispozici pro dílo spásy lidského pokolení. Tak se nabídka a obětí Syna stává také nabídkou a obětí Matky, obětí Vykupitele je také obětí Spoluvykupitelky.

Helena chce žít a mít účast v jednotě s Marií na tajemství Kříže, aby tak přispívala podle svých možností k tajemství spásy. Proto si volí za své jméno »Ježíšova Ukřižovaná« a toto jméno je vyjádřením jejího duchovního programu: nabídky a oběti.

Aby tedy měla účast na spásě svých bratří, nespojuje se Helena pouze s Synem, ale také s Matkou; a to nejen láskou, »skutkem a modlitbou«, protože »skutek je málo« a »modlitba sama nestačí«, ale také utrpením a obětí, protože pro spásu bratří je »se vyžaduje utrpení«, jímž teprve dosahujeme dokonalé podobnosti s Matkou i Synem.

Panna Večeřadla

Helena Guerrová přisuzuje Marii v prorocké rovině v »Církvi jakožto modlícím se Večeřadle« důležitou roli, obdobnou úloze, kterou Maria vykonávala v historickém Večeřadle v Jeruzalémě. Maria se modlí spolu s apoštolou, kteří očekávají příchod Ducha svatého, a po Letnicích zůstává nadále s nimi pro dobro rodící se Církve, na jejímž utváření aktivně spolupracuje.

Církve se tedy duchovně zrodila také díky Mariině modlitbě; ona není pouze Matkou Ježíšovou,

je také Matkou jeho prodloužené existence, je Matkou Církve. Proto slavení Letnic dostává také specificky mariánský význam.

Církevní společenství bez Marie je neúplné, protože každé společenství je večeřadlo a večeřadlo bez Marie ztrácí své základní těžiště a gravitační střed: Maria nás vede k Duchu svatému, jako k němu vedla apoštolu; Duch nás vede ke Kristu, Kristus ke Slovu, Slovo k Otcí.

Mariina přítomnost má specifickou funkci: je to funkce **příkladu** (Učitelka modlitby), funkce **afektivního sjednocení** (Průvodkyně v modlitbě), a funkce **účinku** (Prostřednice milostí). **Modlitba církevního společenství nemůže nebýt současně mariánská.**

Tak také není možno si představit osobní večeřadlo, tj. srdce věřícího, bez morální a účinné přítomnosti Panny Marie. Helena však zdůrazňuje, že **»ačkoliv o všechno prosíme Marii, opomíjíme ji bohužel prosit o to, aby nám vyprosila Dar Nejvyššího Boha, tj. Ducha svatého«**. Helena Guerrová, která je krajně realistická, když připouští i citovou tendenci v mariánské úctě, nemůže zamlčet, co se v mariánské modlitbě opomíjí: vylití Ducha Posvětilitele. Proto se Helenina modlitba utváří podle příkladu apoštolů ve Večeřadle: **»Chceš-li, aby tvoje modlitba byla skutečně účinná, dělej to, co dělali apoštolové: spoj se s Marií, pros s Marií a Maria bude prosit za tebe.«**

Následování Panny Marie

Tak jako máme usilovat o to, abychom se stali podobnými Kristu, *plněmu Ducha svatého*, pokud chceme být autentičtí křesťané, tak také chceme-li vést život autenticky mariánský, musíme se snažit napodobit Marii *plnou Ducha svatého*.

Naše vztahy k Duchu svatému se musí utvářet v následo-

vání Panny Marie, musíme ji napodobovat jako stánek Ducha svatého, napodobovat ji v její »připravenosti a dokonalém naslouchání božským vnuknutím«. Toto napodobování Marie v jejím vztahu k Duchu svatému přivodí »pečlivější a úplnější obnovu myslí a srdce lidí«.

Život je služba a ta je také programem Heleny Guerrové. Základem služby je Eucharistie, svátost biřmovaných. Správně zdůrazňuje intimní pouto mezi Marií a Eucharistií: vždyť eucharistické tajemství je potenciálně přítomno v Panně Vtělení: »Ježíš se vtělil v Marii, aby se mohl vtělit ve svých věřících prostřednictvím eucharistického přijímání.«

Každá obnova, která je také službou, spočívá tedy na třech základech: na Kristu, který je jejím pramenem, na Duchu svatém, který je jeho hybnou silou, a na Marii, která jako Kristova Matka se stává Prostřednicí, skrze niž sestupuje Duch svatý do jednotlivých duší i na celou Církev a je vzorem každé duše plné Ducha svatého.

Závěr

Helena se modlila, trpěla, působila prorocky, aby se Církve vrátila k Duchu svatému, usilovala o návrat, který by měl v Církvi znamenat obnovené uvědomění dynamického a aktivního působení Ducha svatého v ní samé, v jednotlivcích, v dějinách: letniční Duch svatý, který včera dnes a stále pokračuje ve svém působení jak posvěcujícím, tak i stále obnovujícím ve jménu Krista a pro Krista, v němž znovu ožívá velikonoční tajemství.

To je charismatické a prorocké poselství Heleny Guerrové: návrat Ducha svatého znamená definitivní návrat velikonočního tajemství skrze znovuobjevení křesťanské iniciace, totiž návratu k Duchu Církve Večeřadla, kde

Pokračování na str. 14

Odkaz sv. Jana Nepomuckého

Homilie olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera
ve Würzburgu 12. 5. 2001

Draží bratři a sestry!

Socha svatého Jana Nepomuckého zdobí mnoho mostů nejen ve střední Evropě, ale i v některých jiných světadílech. Jan nebyl stavitelem mostů, ani na mostech nekázal, a přece jeho socha káže na tolika mostech světa. On spojuje své ctitele z různých národů, mezi nimiž buduje mosty porozumění a přátelství.

Jménem českých poutníků vám upřímně děkuji za pozvání k oslavě sv. Jana. Tato oslava je nejen svědectvím o hezké tradici a vaší zbožnosti, ale ona taky ukazuje, že kázání kamenné sochy i po staletích rozumíte a přijímáte je. Ve stejném smyslu jsme i my vaše pozvání přijali, a tak pod patronací sv. Jana dnes stavíme jeden konkrétní most mezi Čechy a Němci přes dlouhou řeku rozdělení.

O čem mluví ta mlčící socha?

Ona nestojí v tichém kostele, ale uprostřed ruchu světa, na mostě, přes nějž prochází mnoho lidí. Jako by nám chtěl svatý Jan říct: dnešní svět potřebuje vidět živé světce a setkávat se s nimi v ruchu

života. Pokud znají lidé nevěřící či vzdálení jako křesťana jenom mě, mohou se ve mně setkat s Bohem?

Světce uprostřed světa je v kněžském šatě. Má jasnou identitu. On se veřejně identifikuje s církví, nic neskrývá. Víme o něm, že se dovedl postavit proti králi, aby hájil právo církve i za cenu života. Dnes se nám zdá, že církev není utlačována a v demokracii jsou lidská práva zaručena. Jak často se však šlape po duchovních hodnotách? Jak často se upírá samému Bohu právo na člověka? Jak by se asi dnes zachoval svatý Jan Nepomucký? On je už v nebi, ale od svých ctitelů čeká, že půjdou v jeho stopách a odvážně se postaví za Boží zákon před mocnými tohoto světa.

Svatý Jan má prst na ústech. Dovedl v pravý čas mluvit, ale v pravý čas taky mlčet. V době rozvinutých sdělovacích prostředků jsme zvyklí množství informací přijímat i vydávat. Při tom někdy ztrácíme cit zodpovědnosti za slovo, které může nejen informovat, potěšit, poučit, ale taky zranit, zarmoutit či pohoršit, vzít naději

či chuť ke snažení. Svatý Jan má otevřené obě oči i uši, ale zavřená ústa. Je třeba, abychom nezavírali oči před světem a jeho radostmi či bolestmi. Musíme naslouchat. Před otevřením úst je však třeba vážit, jak to dělal vzdělaný právník a dobrý advokát Jan. Vede-li nás k naslouchání empatie, při zvažování o předání informace musí rozhodovat láska.

Janovo mlčení se však vztahuje i na zpovědní tajemství. Ano, Jan mluví dnešním lidem o zpovědi. Ukazuje totiž nejen vysoký ideál svatého hrdiny, mučedníka, ale připomíná i lidskou slabost a hříšnost, která potřebuje odpuštění a Boží milosrdenství. Ne vlastní snahou dosáhneme svatosti, ale spoluprací s Boží milostí. Uznat chybu je někdy těžké. Vyznat ji člověka pokojuje, ale taky vystavuje Božímu milosrdenství, které uzdravuje. O kolik bychom byli zdravější, kdybychom uměli dobře a často užívat svátost smíření!

Jan Nepomucký je nejčastěji zobrazován s křížem v ruce. Soustředěně hledí na Ukřižovaného. Jako by chtěl k němu přivést i náš pohled a prozradit nám, kde se hledá síla k životu světce. Zahledení na Krista evangelií si vtiskujeme do srdce jeho podobu a osvojujeme si model křesťanského jednání. Proto čteme často Bibli. Zahledení na Krista ukřižovaného v modlitbě a meditaci prožíváme setkání lásky s tím, který tak mimořádně ukazuje lásku k nám až do krajnosti. Máme-li pak milovat jako on, máme v jeho příkladu vzor míry pro lásku až do posledního dechu. Váháme-li někoho milovat, nebo se pokoušíme vymluvit se z povinnosti milovat, vidíme v Ježíši toho, který dal život nejen za dobré, ale za všechny, a to dřív, než oni začali milovat. Milovat jako Ježíš znamená milovat jako první. Tak je možné milovat právě ty, kteří nemilují, nebo kteří se nezdarují lásky hodní.

Draží přátelé, dívali jsme se chvíli na svatého Jana, který nás přitáhl na tuto pouť. Při návštěvě mnohých farností získávám dojem, že patron kostela farnost skutečně ovlivňuje. Předpokládám, že je to tak i u vás. Když světce oslavujete, hledíte na něj a učíte se od něho. Věřím, že svatý Jan ke svému vlivu přidá i svou přimluvu, aby nám pomohl být dobrými učedníky Krista v dnešní době. Pak i jeho dnešní oslava bude užitečná především pro nás.

Svatý Jene, nauč rozumět tvému odkazu všechny, kteří chodí kolem tvých soch kdekoli na světě, a přimlouvej se za nás. Amen.

HELENA GUERROVÁ - APOŠTOLKA DUCHA SVATÉHO

Pokračování ze str. 14

všichni apoštolové byli *sjednoceni v modlitbě spolu se ženami a s Marií, Ježíšovou Matkou* (Sk 1,14).

V síle, plodu této hluboké jednoty života a srdce, byli pak v den Letnic *všichni plni Ducha svatého* (Sk 2,4), který k nim přímo vtrhl a přetvořil *malické stádece* na Církev, Kristovo tělo oživované stejnou skutečností, jaká při vtělení oživovala její Hlavu.

Duch svatý je tedy silou, která utvářela a živila poslání Církve, byla principem rozšíření rodící se Církve, ve které *celá obec věřících měla jedno srdce a jednu duši a nikdo neříkal o ničem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společně* (Sk 4,32), kde *apoštolové konali mnoho divů a zázraků v lidu... a stále rostl počet mužů a žen, kteří přijímali víru v Pána* (Sk 5,12.14).

Jen pokud se vrátíme do tohoto letničního klimatu Ducha svatého, budeme podle Heleny moci spolupracovat na *obnovení tvárnosti země*, Církve a společnosti.

Přeložil -lš-

Dne 29. května uplyne 50 let od úmrtí jednoho z našich národních velikánů, katolíka, hudebního skladatele, spisovatele, básníka, filozofa Dr. h. c. Josefa Bohuslava Foerstra. Pěvecké sdružení pražských učitelů realizuje cyklus koncertů na připomenutí této významné osobnosti.

Cyklus bude zahájen **v neděli 27. května v 9 hod. v kostele sv. Vojtěcha v Praze 1** mší sv. celebrou Mons. J. Škarvadou, který bude mít i homilii. Zpívá PSPU. **Odpoledne v 15 hod. se koná pietní vzpomínka u hrobu J. B. Foestra na Olšanském hřbitově.** Cyklus pak pokračuje slavnostním koncertem v Mičovně pražského hradu v neděli 3. června v 19 hod. (pod záštitou ministra kultury ČR, České komise pro UNESCO, Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR a Akademie věd ČR).

Oprava inzerátu z čísla 18 o poutích ve Šternberku: 19. 5. – v 10.00 hod. – pouť terciářů sv. Františka. Ne tedy 26. 5., jak bylo chybně uvedeno. Oblastní setkání obnovy bude ještě upřesněno.

Čtenáře Světla z Kroměřížska zveme na večeřadlo MKH, které bude v kostele Nejsvětější Trojice ve Zdouňkách v neděli 27. května 2001. Začátek v 16 hodin, na závěr mše svatá.

MILÍ ČTENÁŘI TYDENÍKU SVĚTLO!

Obracíme se na Vás s výzvou z Domova sv. Karla Boromejského v Praze-Řepích. Naléhavě hledáme lékaře, zdravotní sestry a fyzioterapeuty pro naše zařízení, které už pátým rokem poskytuje zdravotně postiženým a dlouhodobě nemocným seniorům sociální a ošetrovatelskou péči.

Usilujeme o to, aby tato péče byla komplexní a zahrnovala náročné ošetřování včetně rehabilitace a ergoterapie. Naším obyvatelům je zajištěna také péče duševní a kulturní bohatou nabídkou koncertů a různých programů. V popředí naší snahy vytvořit starým lidem opravdový domov, kde šťastně a spokojeně prožívají dny svého stáří, stojí také péče hospicová a duchovní vůbec, o kterou se starají kněží spolu se sestrami boromejkami a dobrovolníky. Náš Domov je zcela ojedinělý propojením činnosti řeholních sester a civilního personálu u nemocných se spoluúčastí práce klientek Vězeňské služby (jde o ženy s lehkými tresty) na různých pracovních úsecích. Tato možnost, která je jim zde poskytována, velmi účinně přispívá k jejich resocializaci.

Kolektiv pracovníků Domova je stmelový vzájemnými přátelskými vztahy a posilovaný dobrou motivací ke službě. Není nás však dostatek, a proto hledáme nové spolupracovníky: lékaře, zdravotní sestry a fyzioterapeuty. Jsme soukromé církevní zařízení; práce je ohodnocena platy, které odpovídají státním tarifům. Ubytování pro mimopražské sestry máme zajištěno na ubytovně v areálu Domova.

Máte-li zájem zapojit se do spolupráce s námi a umožnit tak, aby Domov mohl ve svém poslání úspěšně pokračovat, volejte prosím na pražské telefonní číslo 02/302 32 46 a přijďte se podívat.

VÝSTAVBA NOVÉHO KOSTELA V LOUKÁCH

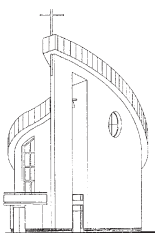
Bratři a sestry, těžce je lidu bez stánku, v němž přebývá Bůh. Tyto zlé časy dolehly na tehdejší obec Louky nad Olší, nyní včleněnou pod správu města Karviné a duchovní správu karvinské farnosti. Tamní věřící se po dvě staletí těšili z duchovních darů vlastního kostela sv. Barbory. Obec kvetla morálními skutky, příkladným soužitím a věrností Bohu.

Nemohla se však ubránit ničivé důlní a průmyslové činnosti, značná část obce podlehla demolicím, což postihlo i zdejší chrám sv. Barbory. A tak mše svatě se konají prozatím v sále Kulturního domu v Loukách. Křty, svatby a pohřby se konají buď u nás v kostele Povýšení sv. Kříže v Karviné, nebo také něco v Českém Těšíně.

Z hlubokého soucitu se rozhodla děkanská a farní správa v Karviné - Fryštátě napravit tento neutěšený stav a realizovat v Loukách výstavbu nového kostela v těch místech obce, která zůstala ušetřena nepřiznivých vlivů průmyslového vývoje.

Zdejší děkanství a farní úřad, jakožto investor stavby kostela, se za dobu od jeho zahájení do nynějšího stavu značně finančně zatížily. Celkové náklady stavby činí 8 mil. Kč. Letos v červnu nebo červenci bude kostel již posvěcen.

Obracím se proto s prosbou o šlechetnou finanční pomoc ve prospěch dokončení tolik potřebného díla pro naše věřící v Loukách.

Váš dar bude dvojnásob zapsán - v srdcích vděčných louckých věřících, zejména však u našeho Pána, který Vám jednou Váš nynější dar mnohonásobně navrátí. Již nyní přijměte moje vroucí vděčné a upřímné Pán Bůh zaplať!

Číslo účtu 1721323349/0800, variabilní symbol 2222, konstantní symbol 0379.

P. Petr Černota
děkan karvinského děkanství

Liturgická čtení

Neděle 20. 5. - 6. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 15,1-2.22-29

Ž 67(66),2-3.5.6+8

Odp.: 4 (*At' tě, Bože, velebí národy, at' tě velebí kdekterý národ! Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: Zj 21,10-14.22-23

Ev.: Jan 14,23-29

Pondělí 21. 5. - ferie

(v brněnské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 16,11-15

Ž 149,1-2.3-4.5-6a+9b

Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 15,26-16,4a

Úterý 22. 5. - ferie

1. čt.: Sk 16,22-34

Ž 138(137),1-2a.2bc-3.7c-8

Odp.: 7c (*Zachraňuje mě tvá pravice, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,5-11

Středa 23. 5. - ferie

1. čt.: Sk 17,15.22-18,1

Ž 148,1-2.11-12.13-14a.14bc

Odp.: *Nebe i země jsou plny tvé slávy.*

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Jan 16,12-15

Čtvrtek 24. 5. -

slavnost Nanebevstoupení Páně

1. čt.: Sk 1,1-11

Ž 47(46),2-3.6-7.8-9

Odp.: 6 (*Bůh se vznáší za jásetu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: Ef 1,17-23

Ev.: Lk 24,46-53

Pátek 25. 5. - nez. pam. sv. Bedy Ctihodného nebo sv. Řehoře VII. nebo sv. Marie Magdalény de Pazzi

1. čt.: Sk 18,9-18

Ž 47(46),2-3.4-5.6-7

Odp.: 8a (*Bůh je králem celého světa. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,20-23a

Sobota 26. 5. -

památka sv. Filipa Neriho

1. čt.: Sk 18,23-28

Ž 47(46),2-3.8-9.10

Odp.: 8a (*Bůh je králem celého světa. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,23b-28

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	20.5.	21.5.	22.5.	23.5.	24.5.	25.5.	26.5.
Antifona	518	518	518	518	632	642	1722
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	518	518	518	518	632	642	1723
Antifony	611	935	950	965	633	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	611	615	618	621	633	644	1724
Antifona k Zach. kantiku	611	615	618	622	633	644	1724
Prosby	612	615	619	622	633	645	1724
Záv. modlitba	612	616	619	622	634	1373	1375

Modlitba během dne:

Hymnus	519	519	519	519	634	643	643
Antifony	519	519	519	519	635	643	643
Žalmy	926	940	955	971	635	1004	1019
Krátké čtení	612	616	619	622	637	646	651
Záv. modlitba	612	616	619	622	634	645	651

Nešpory: SO

Hymnus	517	517	517	517	628	628	641	641
Antifony	609	613	945	960	629	638	1009	652
Žalmy	916	930	945	960	629	638	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	609	613	617	620	630	639	647	652
Ant. ke kant. P. M.	610	614	617	620	631	640	647	653
Prosby	610	614	617	621	631	640	648	653
Záv. modlitba	612	612	616	619	634	634	1373	655
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství...

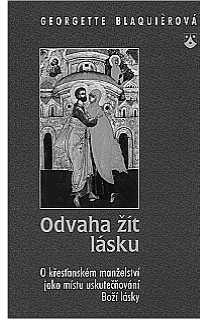

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Maticce cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Georgette Blaquiérová: ODVAHA ŽÍT LÁSKU

Rodina je hlubokým společenstvím života a lásky, které tvoří manželé, povolání rozdávající lásku a předávající život. Jak odpovědět na toto poslání, nám chce ukázat tato kniha. Naznačuje duchovní linii manželského života. Vychází přitom z toho, co je zřejmé: krize manželství je dnes středem rodinných problémů. V době, kdy se mnozí ptají, k jakému modelu se mají obracet manželé a rodiny v současné společnosti, přichází G. Blaquiérová s jednoduchým řešením – je třeba žít Boží slovo tak, jak je přijímáno v tradici církve. Tím nás zve k mystickému dobrodružství: prožívat lásku a manželství podle křesťanských zásad, třebaže je to někdy náročné.

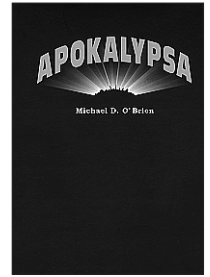
Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 136 stran, 135 Kč

Michael D. O'Brien: APOKALYPSA

Apokalyptický román, ve kterém autor líčí vizi římskokatolické církve ve společnosti na konci časů. Zkoumá stav moderního světa a ukazuje silné i slabé stránky současné náboženské scény. Ústřední postavou knihy je karmelitánský kněz, který je poslán Vatikánem na tajnou misi – měl proniknout do okruhu lidí velmi blízkých muži, o němž se domnívají, že je to Antikrist. Svým obsahem je tato kniha apokalypsou v původním významu slova, sepsaná však ve světle křesťanského zjevení. Je to příběh ukřižování nevěsty Kristovy. Nenabízí povrchní, zjednodušená řešení ani falešnou zbožnost. Nabízí Kříž, je však zároveň svědectvím konečného vítězství světa.

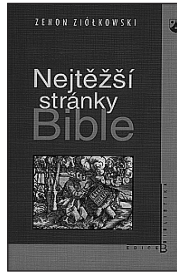
Triality, váz., přebal, B5, 334 stran, 180 Kč

Zenon Ziolkowski: NEJTĚŽŠÍ STRÁNKY BIBLE

Tato kniha vznikala jako ucelený soubor odpovědí na původní otázky formulované polskými čtenáři Bible, které farníci vkládali do krabic umístěných pod dobu několika týdnů v dominikánských kostelích v Poznani a Tarnobrzegu. Téměř všechny se týkaly pochybností, které vyvstávají při čtení Písma svatého. Otázky byly předány odborníkům, kteří na ně odpovídali. Z. Ziolkowski tak mohl sestavit publikaci, ve které mu šlo o to, aby čtenáři objevili v Bibli víc než jen kronikářský záznam událostí nebo literární vyprávění. Snažil se, spolu s odpovídajícími odborníky, postihnout náboženský a duchovní smysl textů, které inspirovaní autoři předali dalším generacím pro jejich spásu.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 464 stran, 395 Kč

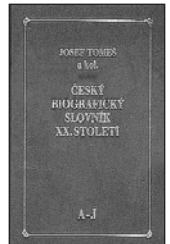
DO VYPRODÁNÍ ZÁSOB:

Josef Tomeš a kol.:

ČESKÝ BIOGRAFICKÝ SLOVNÍK XX. STOLETÍ (3 DÍLY)

Slovník přináší v abecedním pořadí životopisná hesla více než 12 000 osobností, jež se v průběhu minulého století zapsaly do českých dějin, a to ve všech oblastech lidské činnosti (politika, věda, kultura, hospodářství, sport...). Zároveň zařazuje do výběru i žijící současníky, dále vybrané osobnosti z řad Slováků, českých Němců, podkarpatských Rusínů a ruské emigrace v ČSR a jednotlivé příslušníky dalších národů, kteří výrazněji zasáhli do českých dějin. Slovník je koncipován jako encyklopedická příručka, jeho těžiště spočívá v bohaté faktografii.

Vydalo nakladatelství Ladislav Horáček – Paseka, váz., B5, jeden díl cca 630 stran, cena celého kompletu 450 Kč

Maticce cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
PoNoS, 779 00 OLOMOUČ 9

Maticce cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Maticce cyrilometodějské. Vydává Maticce cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Maticce cyrilometodějská s. r. o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.incent.cz; http://www.ova.incent.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. OBJEVNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/741 83 83; podávající novinyových zásielok povolené SF, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.